

Ο ΛΟΓΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ Κ^{ΟΝ}Τ

Ο. ΜΠΕΚΕ ΚΑΙ Ι. ΧΑΔΚΟΥΣΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

“Ο ΜΠΕΚΕΣ: De profundis. Τὸ βιολεντσέλλο,
Ἀρχαϊκά. — Ν. ΜΑΝΟΥΣΗΣ: Ἡ σύγχρονη φιλοσο-
φία. — Δ. ΠΡΑΣΙΝΟΣ: Ἡ Κόλαση τοῦ Δάντε
Ἀλιγιέρη, Μικὴ Ζωή. — Μ. ΚΟΥΝΕΛΑΚΗΣ: Ἀμαρ-
τίες. — ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΕΛΛΑΣ: Henri Bataille
(Remy de Gourmont). — ΕΛΔΑ ΛΑΜΠΣΗ: Χαρ-
τομάντιες. — Γ. ΠΑΡΑΠΑΝΤΑΚΗΣ: Σὺν παραμύ-
θι. — ΧΡΟΝΙΚΑ.

ΠΟΔΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Πέρα, Ἀρσολὴν Σοκάκι, Ἄρ. 5.

Τύπ. Μενερίδου Ἀλευροπούλου, Γαλιτῆ.

DE PROFUNDIS

Στὸ φίλο μου Δ. Πρωτόγε.

Τρισκότειδα στὴν ὄψη σου χόν' ἡ λαχτάρα. Χίνει
στὴν ὄψη μου καὶ τ' ἄγνοο λαχτάρισμι σκοτιάδια.
Καὶ σφιγγομεε στὰ χέρια μας ε' ἀνήμπορα καὶ τ' ἄδεια
γροθιές ποὺ λές ζητεῖσθετε τοῦ κόκου ἐλεημοσύνη.

Τὰ ὀνειράτιά μας, κορακιῶν κατάρματα κοπάδια
π' ἔσφιξε ἡ πείνα τῆς χιονιάς. Κι ὄλη, ὄλ' ἡ ἔσση μᾶς δίτσι,
ἡ πλούσια, τὴ θρηνητικὰ τοῦ γκιώρη ἀχαμνοσύνη,
π' ἀνώφεια μοιρολογῆ ρημάδια καὶ ρημάδιο...

Θάσθης ; ἔχω μὴ κάμαρα σὺν τὴν ἐλαίδα κρούα,
γεμάτη μ' ἀπαλότατη μαρτυρικὴ ἡσυχία,
κ' ἔχω ντιβάνια δολύχουσα καὶ ὀλόβαθα σὺν τήσσι.

Τὰ σκεβρωμέν' ἀπὸ ἔρωτα θὰ γύρουμε κορμά μας.
Δὲν ἔχω φῶς. Μὰ ἡ μοῖρα μας π' ὄλο ἀγαθὰ μᾶς γράφει
θ' ἀνάγη μυριοκάντηλα ! — τὰ νεκρικὰ κεριά μας . . .

Ο. ΜΠΕΚΕΣ

ΤΟ ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΛΟ

Τὸ πρῶτον Ἀ. Τσοπανίδης

Διακόσια χρόνια μίσα σου, σὴν πῦμα ἢ ἱστορία,
σὸ μουσικὸ ἓνα μίγγαρο δουλεύει τὴν φροχὴ σου,
κι ὅταν τοῦ πάθους τοὺς λογγροὺς ζεσίειν ἢ δοξαριά,
τοιώθω βαδῶ τὸ ἀπαργαῖό μίς σιτὴ ζεστὴ φωνή σου.

Καὶ παίρνω, ἀνεροτάξιμος διαβάτης, τὴν πορμὴ
τῆς νοσταλγίας πὸ φέρνει με σιτὰ ὄρατα τὰ χροῖα πίσου,
τὰ ζήσω τῆν ἀπ' ἄγνοιας καθμούς ἐρωταριά
καὶ τῆν ἀπ' ἄσματος παλιούς τραυματινὴν ζοή σου . . .

Πόσες φορὲς νὰ φτίζωσαι σὸ βελονδέτινος δοῦκες,
σὸ ταρτελλέντινος κόμητες ἢ τίς ξανθὸς περοῦκες,
τοῦ Στραντιβέρου τοῦ καλοῦ τὸ θυμυλλικὸ παλιό . . .

Καὶ σὸ μαρκεῖες θραυφρὲς κ' ἔτσι χλομὲς — σὴν κρίνοι,
πόσες φορὲς δὲν ἔκλαφες τὸν ἀτιμρο καθμὸ
κίποιου Μαύστρου Μλοικερίνη . . .

ΑΡΧΑΪΚΟ

Τὸ πρῶτον Γ. Παπαντωνίου

Στὴ Ρόδο, τὴ μισοαδελφὴ τοῦ Γήλιου, θὰ σοῦ στρώσω
τὸ δειπνο πὸ ἰαχτάρησες τὸ ἀρχαῖο καὶ τὸ γερό.

Ἄπὸ Ρωμαῖο μίγγερα ψημμένα θὰ σοῦ δώσω
ἀγρόνια προπολιέλιγα σὸ πύτο πορφυρό.

Θὰ παίρω ἀπὸ τῆ Λάμρακο καὶ θὰ σοῦ κάρω κι ὄσο
λεβανοῖτὸ σιτοῦ Πρίσιου καπνίζω τὸ ἱερό.

Μὲ τὸ κρασί τὸ αἰρώτινο τῆς Κέπρου θὰ κορώσω
λαμπρούς κι ἀγένειους ἔφηβους σιτοῦ Βάκχου τὸ χορὸ.

Καὶ θὰ σοῦ φέρω, γιὰ νὰ διῆς, καὶ τίς λαχτάρες τοῦ οἴστρου,
κοχυδιαστὰ χιονόβολα τοὺς κέκνοες τοῦ Καθστρου.

Θὰ τοὺς φλογίσω τὴν καρδιά σιτόν πότο τῆς λεπίδας.

Κι ὅταν ἀπὸ τὸ κέκνωσ τους τραγοῦδι λιγυθῆς,
θὰ στρώσω τὰ ὀλομίταξα πανιά νὰ ξαπλωθῆς

μὲ τίς πενήνια κόρες τῆς Δωρίδας.

Ο. ΜΠΕΡΚΣ

Ἡ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο φύλλο.)

Γ' ἔνομα ἀπὸ τὸ ὄνομα σ' αὐτὸ τὸ πύστημα ὁ ἕβρητὸς του, ὁ Ἀμερικανὸς William James, ὁ πρυοδαίτερος ἀντιπρόσωπος τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Σικάνου. Ἀντιπύγγισμα τοῦ πρακτικοῦ, τοῦ οὐδαιταξιατικοῦ πύστηματος τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ, τὸ πύστημα αὐτὸ βρήκε ὀπεδοῦς πρὸ πάντων στὴν Ἀγγλία, ὅπου βασιλεύουν οἱ ἴδιες τάσεις καὶ ἡ ἴδια mentalité, καὶ κατὰ δεύτερο λόγο στὴ Γαλλία, μὲ ἀρχηγούς τὸν Βερζαιου καὶ τὸν Βουτρουκ. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πύ πρωτότυπα, ἀπὸ τὰ πύ ἔξυτα καὶ μαζί ἓνα ἀπὸ τὰ φιλοσοφικά ἔκτινα πύστηματα τοῦ φαικοτήκνε περισσότερο ἀπὸ σάου. Ἡ τάση πὸ τὸ κῶδερ νὰ εἶναι ἢ κατεῦθονση πὸ πύρι ὁ Ἀγγλοαξωονικὸς παλιτισμὸς Γεννήθηκε ἀπὸ τὴν ὀπεδραση καὶ τὴν ἀκαταγώνισση ἔπυρρη τῆς ἀμερικανικῆς πρακτικότητος, καὶ μὲ τὴν ἀνώτερη ἔπυρρη νὰ δουλέψη ὄχι γιὰ τὴ σκέρη, ὄχι γιὰ τὴ θεωρία, μὲ γιὰ τὴν πύξη καὶ τὴ ζοή. Εἶναι ἢ λογικὴ πύστηματοποίηση τῆς Ἀγγλοαξωονικῆς ὄρης καὶ μαζί ἢ ζοιποίηση, ἢ τροποδύτη αὐτῆς τῆς ὄρης. Ὅπως ὁ Γερμανικὸς μιλιταρισμὸς βρήκε τὴν πύ γερὴ δικιολογία του σιτόν ἔγγισ, σιτό σκληρὸ νιτσιότικὸ ὀπερανθρωπισμὸ, ἔτσι καὶ ἢ Ἀγγλοαξωονικὴ ὄρηση ζοι-γερκρίστης σιτόν ὀφελιμολογίας, σιτόν οὐδαιστικὸ ἀντιπύρητικὸ πρακτικισμὸ. Ἡ μέθοδος πὸ μεταχειρίζεται ὁ πρακτικισμὸς εἶναι ἀρηστικὴ καὶ θετικὴ. Πρυβόιναι ἀπὸ τὴν ἀρησση, ἀπὸ τὴν ἀντίθεση, γιὰ νὰ καταντήση σιτὴ θέση. Γιὰ νὰ καταλάβουμε βολιὰ κάθε του ἀποψη, πρέπει νὰ ριζομ' ἓνα βλέρμα σιτό διανοητικὸ περιβάλλον τῆς σύγχρονης ταύτης ὅπου φανερόθηκε.

Εἶπαμε πύ μπροστὰ πύς ἢ δογματικὴ καὶ ἀλαξωονικὴ τάση τοῦ ὄλι σμαῦ εἶχε προκλέσει ἀντιπύρητη καὶ φεγγαβυλὴ αὐτῆς τῆς ἀντιπύρητης σιτὴ ἔθηκε ὁ νεοκαντικισμὸς. Ὁ νεοκαντικισμὸς ὄμως, καθὼς εἶπαμε, εἶταν κατὶ μεταδατικὸ καὶ οὐδαιστικὸ ἀρηστικὸ. Ἐξ ἄλλου, παράλληλα μὲ τὸν ὄλισμὸ, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ νεοκαντικισμοῦ, παρουσιάζεται μὲ ὄλοφνα δυνατότερες διακδικήσεις ὁ θετικισμὸς (positivisme) μὲ τίς φυσικὲς του ἔπιστήμες. Καὶ τὸν καιρὸ πὸ ὁ νεοκαντικισμὸς πύλεμῶδες τὸν ἀπυρά-δακτο ὄλιστικὸ δογματισμὸ τοῦ Büchner καὶ τοῦ Moleschott, οἱ θετικιστὲς (positivistes), καταλαδοῦντας πύς οἱ ὄλιστικὲς ἀξιώσεις δὲ σιτηρίζονταν, ἔρχισαν νὰ παρουσιάζουν — γενικὰ βέβαια καὶ ἄριστα — μὲ μὲ κάπου σκαπὸ πύ ἀλλοργνὸ καὶ πύ ὄριστικὸ, τὴ νὰκ θεότητα, τὸ νῆο εἶδωλο, τῆς Ἐπιστήμης. Μπροστὰ σιτὴ ἔρησκαυτικὸ δογματικὸ, μπροστὰ σιτὴ μεταφυσικὴ παράδοση, ἢ ἔπιστήμη, πὸ πρυόδουε θεικαμδευτικὰ, πὸ εἶχε νιέρσει κάπου τὴν ἀνυστά-ατη ἀκόμη ρύση μὲ τίς ἔρησκαυτικὲς καὶ τίς ἀνακαλόφαις τῆς, παρουσιάζονταν σιτόν ὀρίζοντα μεγάλη, παγκόσμια, κυριαρχία. Αὐτὴ ἔπυρρη νὰ δύση τὴ ὄρα,

ο' άνοιξις και παύσιμος τή λήξη τού παντός, τήν έξήγησι τού αίνιγμα-
τος, γαρμίζοντας και περιρροφώντας κείνη έξήγησι και είχε δοθεί ίσια με
ταύτα από τή θρησκευτική, από τή φιλοσοφική συνείδησι τών λαών.

Ο πραγματικός κόσμος, καθώς είπαμε, ούσιαστικά συντηρητικός και
πού ούσιως από πάντως να υποστηρίξη τήν παράδοσι με τήν όποια έξησι
και βούλησι ή άδραστήριχη και έξαρτική ή Άγγλοαμερικανική φιλο, ήν είταν
δυνατό να ξερπάξ τόν κόσμο. Άντικεινόμενι τις παγετώσεις κόντις έξήδησι της
έπιστήμης και θέλησι να τις περιρροφί.

Κατά τόν πραγματικό ή έπιστήμη ήν είσαι ίσως και ήν είσαι προση-
μαίνον να ήξη τήν άπύκνι αλήθεια, να έλθι τή αίνιγμα της ζωής. Η
έπιστήμη γίνοντα τού άδραστήριου νού (reason) και περιουσιότητας πού
έφρα από φιλοσοφία της άδραστήριης ζωής (στην έπιση του φιλοσοφία
τα πρώτα πενήντα (ολο α' έργαία), είταν προσημαίνον να χρησιμοποιή από
δύο για τήν έπιση και τήν άδραστήριου της γίνεσι. Πάνωσι λοιπόν ή
έπιστήμη τού νού και έχει τίποτα με άφρα και τίποτα με άπιστολή, έφρασι
και πρίσι να ζώοιόσι μονάχι τούς φυσικούς νόμους, να γνωρίσι τα είσι
(des causes physiques) τών φυσικών φαινομένων και χρησιμοποιώσι
αύτεια τή γίνεσι να κατακτήσι και να άδραστήριου τή έπιση — για πού
πρίσι για τήν περιρροφί και τήν άπίκνι τού άδραστήριου. Η έπιστήμη ή
δημιουργήθηκε για να ήξη τήν άπύκνι αλήθεια, με τήν αλήθεια, τα να
έλα, τή φιλοσοφική, τή χρηστική, τή πρακτική. Δημιουργήθηκε από τήν
άνοιξι και είχε ή άδραστήρι να ήξη ο' έπιση με τα πράγματα, με τή έπιση
πού τήν περιρροφί και πού άδραστήριου να τού έπιση τροφή και ζωή,
ήν ήν τή έπιση και ήν τή βούλησι. Γι' αυτό είσαι και ζήτησι, ήν
πρίσι να να άδραστήρι αλήθεια έλασι και γάρμιν ή έπιστήμη. Πρίσι πού
πύο να άδραστήρι έπίσησι και χρηστική αλήθεια, με συντηρη, έλα
τίχοντα βραχύνοντι ή' α' έπιση πού άνακαλύπτει, ήν έπιση ήν πρίσι
να τούς άδραστήρι άπιστηστική αλήθεια. Όχι. Είσαι έπιση τίχοντι
συντηρη, και με άδραστήρι για να άδραστήριου τα πράγματα. Η
έπιστήμη λοιπόν έλα και βούλησι μεττα στην έπιση τήν άπίκνι, τήν ήπιση-
ρητή. Με μεττα ήν σταρασίσι έλα. Μήπως μεττα ο' αυτό τή φυσικό
έλασι σταρασίσι ή αλάσι τών τίχοντι και τού άνακαλύπτει τού άδραστήριου,
ήν έπισησι άφρα έπίσησι και πύοσι πύ' από αυτό, ήν έπισησι πύοσι
πού ή άπίκνι τού να ήπιση ήν από τή έπιση και άπίκνι αλήθεια
πύοσι; Πύοσι έλα! Έπισησι πύ' από τήν έπιση αλήθεια με έπιση ή
έπίσησι για τή γίνεσι τού νού ή έπιση έλα τού έπισησι — τού ή
γίνεσι, πού πύοσι να γνωρίσι τού έπισησι έπισησι — με ή
έπισησι τού έπισησι και τού έπισησι και άδραστήριου έπισησι, έπιση
έπισησι τού έπισησι ή έπισησι έπισησι έπισησι με μεττα Μεττα
ο' αλήθεια τή έπισησι έπισησι, μεττα να πύοσι, ή έπισησι ή έπισησι
πύοσι της έπισησι. Η έπιστήμη ήν πύοσι και ήν είσαι προσημαίνον να

τόν βρή, γιατί αλήθεια βούλησι μεττα στο άπίκνι, έπιση ήν έλα έπιση
έπισησι. Έπισησι λοιπόν ή έπιστήμη να μεττα μεττα στο έπισησι-
καθις κατό και ο' έπισησι, με τα μεττα και άπίκνι, τήν έπιση ή τήν
άπίκνι τού έπιση, και τήν έπιση έλα τήν φιλοσοφία πού σχετίζονται με
αύτεια, είσαι με έπισησι, άνακαλύπτει και έπιση ήν έλα έπισησι
έπισησι να άνακαλύπτει. Άς περιρροφί λοιπόν έπισησι μεττα τόν
κατό της έπισησι και της έπισησι της. Έπισησι τήν έπισησι έπισησι
κατό. Η έπισησι έπισησι της μεττα ο' αυτό τή έπισησι ήν έπισησι.
Έπισησι είσαι τήν έπισησι, τήν έπισησι για τήν άδραστήριου. Γιατί να
έπισησι να ήξη έπιση από τα έπισησι της. Και ήν έπισησι έπισησι τήν
έπισησι της έπισησι τήν έπισησι της, γιατί έπισησι κατό, έπισησι της
έπισησι της και τήν έπισησι της δι ή άπίκνι πού να άπίκνι. Η έπιση
πύοσι τή χρηστική της έπισησι έπισησι και άπίκνι τού τήν έπιση-
μη. Αύτεια είσαι ή έπισησι έπισησι τού πραγματικού μεττα στην έπιστήμη.
Τήν άπίκνι στην έπισησι και τήν έπισησι έπισησι, τήν έπισησι, και με τή
έπισησι της έπισησι πού έλασι τή έπισησι τού, ή πραγματικός ήν έπιση-
σι να έπισησι τή έπισησι χρηστική τή κατό μεταρροφί άπίκνι τή
έπιστήμη. Αύτεια είσαι τή έπισησι έπισησι πού πραγματικού.

Με τήν έπισησι ή έπιστήμη είσαι έπισησι για τήν έπισησι, πύοσι ή
μεττα έπισησι τή έπισησι τού έπισησι τού μεταρροφί και ήπισησι. Έπιση-
σι με τόν πραγματικό, με έπισησι έπισησι είσαι προσημαίνον για αλήθεια τή
έπισησι ή έπισησι (intuition). Η έπισησι αλήθεια, πού ήν είσαι πύοσι ή
έπισησι πού έλα ή έπισησι, να άνακαλύπτει, να πύοσι έπισησι να γνωρίσι
έπισησι και ή έπισησι να πύοσι έπισησι πού ήν πύοσι να πύοσι τή πύοσι
έπισησι, πύοσι τή γίνεσι, έπισησι, τού έπισησι τήν πραγματικότητα, τήν πραγ-
ματική έπισησι ήν πύοσι να τήν έπισησι έπισησι και μεττα έπισησι ή κατό
έπισησι ήν πύοσι να τήν έπισησι μεττα έπισησι — ή έπισησι αλήθεια είσαι, και
ο' αλήθεια τήν έπισησι, έπισησι πού ήν έπισησι και έπισησι τού έπισησι και
τή έπισησι, ή κατό έπισησι να μεττα έπισησι με τόν James, πύοσι με
έπισησι και ήπισησι έπισησι. Έπισησι έπισησι. Ο έπισησι έπισησι πύοσι
έπισησι τήν intuition πού έπισησι με τόν έπισησι ή έπισησι, ή έπισησι τή
έπισησι και έπισησι τήν έπισησι πού σχετίζονται με αλήθεια. ήν έπισησι έπισησι
μεττα έπισησι έπισησι μεττα έπισησι για να έπισησι τή έπισησι. Ο
πραγματικός έπισησι τήν intuition ήπισησι έπισησι να έπισησι
έπισησι μεττα πού έπισησι πύοσι πύοσι τή έπισησι έπισησι τή
χρησιμοποιώσι πύοσι πολλοί έπισησι έπισησι. Ο πραγματικός ή έπισησι με-
ττα τήν intuition. Έπισησι τή έπισησι έπισησι τή έπισησι έπισησι
έπισησι, πύοσι ή ή έπισησι τή έπισησι τή έπισησι έπισησι με
έπισησι τού έπισησι και ο' έπισησι τή έπισησι πού σχετίζονται με αλήθεια, τή έπισησι
γιατί έπισησι πύοσι τή έπισησι έπισησι έπισησι

Η έπισησι έπισησι έπισησι πύοσι να είσαι πύοσι έπισησι να μεττα και τήν
έπισησι πύοσι έπισησι, αλήθεια, χωρίς έπισησι, πύοσι έπισησι τή έπισησι

SISMANGLIO

μία κι κάποια έκσταση. Και λάτρευε το θείο, κάποια θιασμένη, δαίδη, με
 έλαρα στα μάτια και κάποια άλλωρουση α' έκστατική από εκ
 πως υπαίτια χαρή έζηε να γουαίση, να καταθέση τον πόθο της, να
 χύση το πάθος της άγίας της στα σιατηλά παρήν του, χωρίς ποτέ να
 ρωτήση μέσα της αν έπαρχει ή Μιγες Πάν προς τον έπιλο άμυρώνουτα,
 ελάφωγ, Πίσταρε άπίστα στη διαίθησή της που την έπρωγα προς τον Πα-
 νόχωρο Έχαυλά και από προσηύχημα της από το άπίστατο και άδύκοπο
 να σταμάτησε ποτέ να ρωτήση τον έπιλο της, αν ή καρδιά της, αν ή από-
 μαξη και άντιλογική από ήρωή της προς το θείο δεν είναι άξια απάνη
 και ρωταίθηση. Να ή άπορρίξω ή πραγματισμός στην έρωσή του : Άν-
 τορρίξω μία άθρησιότητα που παραδέχεται με θρησκεία άπαι από την πύ-
 ση μιας διαίθησης που δεν μπορεί να άπτολογη. Και τι άπαι Άντι νέπροσέξέ
 λη απόησε τη διαίθηση, άντι να γαρμίση το άδραμαί την άξιοιστιή της, άντι ν
 της χαρακτήρησάν illusion ή hallucination, άπ' έκκενείας της δίνει όλο τον
 κώρο, που τη δέχεται ίσα με ήμερα ή άθρησιότητα. Η διαίθηση απόη που ή
 δέγγησ τον άθρησι στα προσηύχημά του προς το άγνωστο, όχι μόνον δεν είναι
 illusion με άπαι άπαι και πηγή και άργανο άπαι, πλάττορες άθρησιούτε-
 ρης άλήθειας. Η διαίθηση απόη - α' έπί ή πραγματισμός σιακτιέται με τον
 πρακτικό λογισμό του Κέντ και με τον υστεκτικισμό — δουλέρε παραλ-
 ληλα κι άπαι πύ φηλά κι από το νόο και δημιουργήσε και δημιουργεί
 άπ' illusion, με άπαι πραγματισμός και άλήθειας. Η διαίθηση απόη
 άπαι, σίμωρε με τη άπαι έρωση του Βεργουσι, έξέλιξη δημιουργική
 (évolutions créatrice). Τα δημιουργήματά της, οι άξίος της, οι άλήθειας
 της άπαι ή θρησκεία ή ήρωή, και τα ίδια και από χυδίο και ήμερα συγ-
 κρατούν τις κοινωνικές έρωσησ. Η έκταση, άπαι δεν είναι άρμόδια
 να την προσέξω. Η διαίθηση της καρδίας δουλείσ μία σ' ένα κύκλο,
 άπαι έχει μία άπαι διακονεία και άξιοιστιή, άπαι άλλοτα άπαι ή
 έκταση δουλείσ μέσα στο δικό της κύκλο. Τα δημιουργήματα, την ένω-
 λησ créatrice της διαίθησης μπορεί να την έξέλιξη, όχι ή έκταση, με
 ή ήπια — άπαι τους έκτασησ άπαι και τις έκτασησ άλήθειας
 μπορεί να τους έξέλιξη μόνον ή έκταση.

Κι άπαι, έπί από άπαι την έκταση, ή καρδιά έχει διακονεία
 άλήθειας, γιατί τα άπαι της άπαι πρακτικό, πραγματιστικό, (άπ' έπί
 ήρωή και ή άπαι πραγματισμός) άπαι, κι άπαι άπαι μέλιστα. εν ή
 άπαι για την άπαι ζωή έξέκκενός άπαι για τη ένωση και την κοι-
 νωσέ ζωή. Έπί ή πραγματισμός έρωσεται άπαι από την έκταση του
 Νίσι, άπαι από την έκταση της βιολογικής έκτασης των πραγμά-
 των. Έπί άπαι άπαι άπαι που άπαι ή έκταση ή έκταση άπαι άπαι με ήπια
 μεταρμωσ ή ήρωή, για να ή άπαι, για να άπαι με να άπαι, άπαι
 να ήρωή άπαι να άπαι στην έκταση, στον πλάτισμό, στην έκταση
 της ζωής. Η άπαι άπαι να άπαι πλάτισμό, άπαι να άπαι άπαι.

τον υπέρ άνθρωπο. Έτσι και με τον πραγματισμό : έτι άπαι άπαι στην
 πράξη, έτι δουλείσ για το μέρωμα της ζωής δεν είναι δυνατό παρά να
 είναι άπαι και άξιοιστιή. Κανείς δε θ' άπαι την άπαι άπαι που
 παρουσιάζει ή θρησκεία από άπαι και κοινωνική άπαι. Κι άπαι άπαι
 που είναι άπαι από άπαι, δε άπαι να άπαι ή έκταση της έκτα-
 σης από άπαι πολιτικό και θρησκεία, άπαι άπαι άπαι άπαι
 άπαι για τις άπαι και τα κράτη. Ο Ραγουσ, ή έκταση και ά-
 γρωστικισμός Ραγουσ, δε άπαι να άπαι ή έκταση κι άπαι
 οι κοινωνικές άπαι ή έκταση ή έκταση μέσα στο έκταση
 της ζωής άπαι άπαι, άπαι άπαι άπαι άπαι, άπαι άπαι
 άπαι, με άπαι άπαι για τη έκταση του κοινωνικού άπαι,
 άπαι άπαι άπαι. Άπαι άπαι, άπαι άπαι ή έκταση άπαι άπαι
 άπαι για να άπαι την έκταση άπαι άπαι των έκταση και πα-
 ραδόσησ που άπαι άπαι για τη έκταση, την έκταση, την
 άπαι, τη έκταση του κοινωνικού άπαι. Παύ ή traditio-
 nalisme ποτέ ή conservatisme, ποτέ το άπαι της autorité, οι άπαι
 της έκταση, της έκταση και του άπαι άπαι άπαι άπαι έκταση
 και πύ άπαι άπαι. Ο πραγματισμός, άπαι της έκτασης
 mentalité της Άγγλοακτικισμός, ή έκταση να άπαι τι, άπαι
 με τις άπαι άπαι α' έκταση ή άπαι. Και το άπαι του
 άπαι το άπαι άπαι. Η έκταση των άπαι και ή άπαι
 άπαι των έκταση του ή άπαι άπαι για πάντα.

(Έχει συνέχεια)

K. MANOYSHS

SISMANGILIO

Η ΚΟΛΑΣΗ

ΤΟΥ ΔΑΝΤΕ ΑΛΙΓΙΕΡΗ

Άσμα δεύτερο.

Ύμνημαχούδα ή μίτρα

κι ε' άγέρως σκοταίνωζοντας από τον κόμητό τους
 λαιώματα δια ζώου στη γη. Και μόνο έγω στον δρόμο
 και από σίκτου έτοιμαζόμενα ν' άνοιξω τήν άμύγη, (1)
 που θά ίστωρήση ή ανθήμενη από τα λαθρία. 'Ω Μούσα,
 ή ποιήμα υπέρτατα βεβήθηκαί με τόσα, ή Μύθη,
 που ή, κι άλλα τό γραφες είσι ή ή έπιση σου ή άριστή.
 — Ποιητή, που μ' έλεγες άρχίζω να λίσω, τή θάρρος
 κότταξή ήν ής μου άρκατέ, αρχικό σου διαβα άκίμα
 μέ φέρω τό φρεχτό. Είπες μου πώς ή γυνίς του Σιλβίου (2)
 ούτε αίμα τήν άθήνατα (3) φηερτίς άκόμα άνοήν
 και μέ τις κίθηρας. Με ή έχτης κάθε κικκο (4) σ' αούόνα,
 δια ή πρόψη του μιλλα λογαζώντας μεγάλη,
 τή ποιός και τή γυνί, (5) καλός ήν έλεχτομα, δέ μοιάζει
 άρκατο από σίτη έύθρασε τόν έρπνο γι αυτόνα
 πατέρας που έχη έπαλεχτή, σίτη ούρακό, τής Ρωμας
 τής θείας και τού βασιλαου της. Κ' ή μεκ και τ' άλλο έγίναν
 ή κόπος ή σκαύον ή έρρός, άλήθια, που τή θρόνο
 ή κληρονόμος έστους του Πάστου του μεγάλου, (6)
 Σ' έκείνο τή ταξιά του που έόξαράν σικαί σίχοι
 άκουσε πράγματα που αίτία τής νίκης του γανίκαν
 και τού παιόδα του παππικού. Τής Έκλογής τή Σκεβός (7)
 άνέθηκε κατόπι έκαί, σέριγγμα νίε νά έύου

1) Και μόνο έγω έτοιμαζόμενα να παλαίω με τής κόρηση του δρόμου και
 μέ της λαιής ή κίθηρα. 2) Ο Αινείας. 3) Στόν ούρακό. 4) Ο Μείς. 5) Ποιός ήταν
 και γιατί άνοήτα. 6) Ο πρώτος πάππας. 7) Ο Παύλος. Διά πρόψη Απο
 στίλων (9. 15) Άρκα τήν έρραση του Ελεγγίου άπος τής έχη κι ή ποι
 ητής: Van di elezione. (. . . έτι πούτος έκλογής όστιν μοι . . .)

στην πίστη, αυτήν που είναι άρχή του δρόμου που γλυτώνει.
 Μά έγω γιατί ν' άρτώ και ποιός μ' άφήνει: Αινείας δέν είμαι
 έγω ούτε Παύλος και σ' αυτό δέ λεγαριάζει με άξιο
 ούτε άλλος ούτε έγω. Γι αυτό, κι αν ν' άρτοι άποφασίω
 τρελλός μήν είναι ή πηγαμίδς φοβούμαι. Σωφός είσαι
 και νοιώθεις με και σ' ότι δέ λαλώ. Καθώς έκείνος
 που πλέον ξηθέλει ότι ήθελε, (1) κι από συλλοές καινούργιας
 τραδιέται, αλλάζοντας σκοπό, ν' άρχίσω, στέ πλάι τέτοιος
 κατέντησα τή σκοταίνή σε σκέψης κατελώντας
 ότι ν' άρχέψης διάστικα τόσο. (2) — Τό λόγο σου, ή Ίσκιος
 μου λέγει ή μεγαλέψυχο, καλά αν τόν έχω νοιώσει,
 σ' έπήρε ή φόβος που συχνά τόν άνθρωπο μπερδεύει
 από σκοπούς γυρνώντας τον τρανός, σάν μάτιας Ισκιος
 τή χτήνος τή εύκολόσκιαχτο. Κι από τή φόβο αυτόνα
 για νά βγής, γιατί βρήκες με, κ' έκείνα που έχω άκούσει,
 έντας πρωτολυπήθηκά σε, θά σου πώ, Βρισκόμουν
 μ' έκείνους, που ούτε χαίρουνται μά ούτε λυπούνται, (3) όπότεν
 κάποια μακάρια με καλεί γυναίκα, έραία τόσο,
 που νά μ' έρίση τής ζητή. Τα μάτια της κι απ' τάστρο (4)
 φαγγοβολούσαν πικότερο και νά μου λέγει άρχίζεις,
 γλυκειά, σφρανομίλητη και μ' άγγελένιο άχείλι,
 στην έδική της τή λαλιά — Ύψχη του Μαντοδάνου
 εύγενικιά, που ή δόξα σου βασιτάει στον κόσμο άκόμα
 κι έσο κι ή κόσμος θά έασα, στέ έρμο τή πλάγι τόσο
 μπουδίζεται νά προχωρήση ή φίλος ή δικός μου,

1) Che disvuoi cioè che volle.

2) Διαπνώνοντας σε σκέψης τή σχέδιο που είχα τόσο βιασται ν' άρχίσω.

3) Τό κείμενο δέν έχη κίθηρα τή φράση. Λέγει: Io era tra color che
 non sospesi δηλαδή που είναι κρεμασμένοι (άνάμεσα στή σωτηρία και τήν
 τιμωρία), που βρίσκονται όπως ή ή διαόμα στή Ήλισια Πεδία.

4) Τόν ήλιο.

κι έχει την τύχη, (1) πού στρέφει ζουλιώ απ' την άντέρα,
καί τρέμει απ' ένα γροίχισμα στὸν οὐρανὸ γι' αὐτόνα,
μὴν ἔχει παρὰ χαθῆ κι ἀργά σηκώθηκα στὴ δοξασία.
Πάνε καί μὲ τὴν τεχνικὴ λαλιά σου κι ὅτι πρέπει
γιὰ γλυτωμὸ του, βίηθα σου παρηγοριὰ γιὰ νάβρω.
Εἶμαι ἡ Βεατρίκη πού νά πῆς καλῶ σι κι ἀπὸ τόπο
φιλομένη ὅπου ἔχω ἐπιθυμιά νὰ ξαναπάγω. Ἡ ἀγάπη
μὲ σήκωσε, καί νά μιᾶ μὲ κάμει. Σὰ γυρίσω
μπροστὰ στὸν Κύριο μου συχνά ἢ αὐτὸ πεινῶ σ' αὐτόνα.
Σώπασε τόσες κι' ἀργισα κατόπι ἐγώ. — Ἡ γυναίκα
τῆς ἀρετῆς, πού μοιχᾶ μὲ σένα τῶν ἀνθρώπων
ἢ γέννα πέρα υφάνεται κι ἀπ' ὅτι κλεισίει ὅλο' ἡ
τὰ οὐράνι. (2) πού στενότερος ἔχουν τοὺς γύρους. (3) Τόσο
ἢ ἔσται σου μὲ εἶνε γλυκαῖά, πού κι ἀν τὴν εἶχα κάμει,
ἀκόμα ἀργῆ θὰ λέγαζα τὴν ὀπακοὴ μου. Ἀνάγκη
τῆ θέλησή σου πισότερο δὲν εἶνε νά μ' ἀνοίξῃ.
Μὰ πῆς μου πῶς νὰ κταθῆς; δὲ σκιαζομαι ἐδῶ κάτου
στὸ κέντρο τοῦτο, ἀπ' τ' ἀπαιρο τὸ μέρος πού σὲ καίει
κόπως βαθῆς νὰ ξαναβῆς; — Ἀπὸ γυρεύεις τόσο
νὰ μάθῃς το, κε το λογίς θὰ πῶ σου, ἀντιλογιέται
πῶς δὲ φοβόμαι νάρται ἐδῶ. Δὲν πρέπει νὰ φοβάται
τινὸς παρὰ σοκ θένονται νὰ βλέθων κι ὄχιτ' ἄλλα
πού εἶν' ἐβλαδα. Τέτοια ἀπ' τοῦ Θεοῦ τῆ χάρη εἶμαι πλασμένη
πού ἡ σφοδρά σας δὲ μὲ φτάνει ἐμένα, κι' οὐτὴ ἢ φλόγα
μ' ἀγγίζει τῆς φωτιᾶς αἰνῆς. Μακάρινα εἶνε γυναίκα

1) Κι ἔχει ὁ φίλος τῆς τύχης. Δηλαδή ὁ ἀτυχὴς μου φίλος.

2) Ἡ ἐπιθυμία κέρη τοῦ Folco Portinari, ἀγαπημένη ἀπ' τὸν Δάντη, συμβολίζει ἐδῶ καθὼς καί σ' ὅλο τὸ ποίημα τὸ πρῶτο μέρος τῆς φιλοσοφίας, δηλαδή τῆ «γνώση τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων».

3) Ἀπ' ὅτι κλείει ὁ οὐρανὸς τῆς πλῆθους πού ἔχει τὴν πιά στενὴ περιφέρεια. Μ' ἄλλα λόγια: ἀπ' ὅτι ὁρίζεται στὴ γῆ.

στὰ οὐράνια πού φυχγοποιεῖ, σ' ἔτι σὲ στέλνω, (1) τόσο
πού τις σκληρῆς ἀπόφασης σπάνει ἐκεῖ ἀπάνω. (2) Τούτη
παρακαλώντας τὴ Λουκία, (3) — Σ' ἔχει ὁ πιστὸς σου ἀνάγκη
τὴν ὄρ' αὐτήνα, λέγει τῆς, τὸν παρατῶ σ' ἐσένα.
Τότε ἡ Λουκία, πού μάχεται καθὰ σκληρότη, φτάνει
στὸν τόπο πού μὲ τῆ Ραχήλ τὴν παλαικὴ καθόμου
Βεατρίκη ἀληθινῶ, μού λέει, καμάριμα τοῦ Πλάστοι
πῶς δὲ δοξῆς αὐτόνα πού σ' ἔχει ἀγαπήσει τόσο
πού ἀπ' τὸ κοπάδι ἀπάριασε τὸ πρόστυχο γιὰ σένα;
Τοῦ θρήνου του δὲν ἀγροικῆς τὴν ἀγωνία; δὲ ἐλέεις
τὸ χάρο πού τὸν κυνηγᾶ στὴ φοβερὴ πλῆθιμύρα
πού ὅμοια δὲν ἔχει ἡ θάλασσα; — Κινένας δὲν ἐδιάστη
στὴ γῆ νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ κακὸ γιὰ τὸ καλὸ του νάβρω
καθὼς ἐγώ πού τὸ γλυκὸ θρονί μου ἀπαρτάνοντας
σὲν ἄκουσα τὸ λόγια αὐτά, κατέβηκα ἐδῶ κάτου (4)
ἔχοντας πίστη στὴ σοφὴ λαλιά σου πού κ' ἐσένα
κι ἔσοις τὴν ἄκουσαν τιμῆ. Κι ὅς ἐτοι λάλησέ μου,
τὰ μάτια στρέφει τὰ λαμπρὰ μὲ δάκρυα πρὸς ἐμένα
κι αὐτὸ μὲ δὲ παρότερη μὲ κάμει ν' ἄρτω, κ' ἔρτα
σ' ἐσένα, καθὼς ἤθελε, κι ἀπ' το θεριὸ σ' ἐπῆρα
πού τοῦ δουνοῦ τὸ σίμημα τοῦ ὄραιου σ' ἀποστραθοσε.
Καί τώρα τί; γιατί, γιατί νὰ στέκεσαι; τί φρέφεις
δειλιά παρόμοια στὴν καρδιά; γιατί σοῦ λείπει, θάρρος
κ' ἐπιθυμιά ἀφοῦ τέτοιες τρεῖς γυναῖκες ἐλογημένες
μῖο' τὴν αὐλὴ τῶν οὐρανῶν (5) σὲ νοιάζονται καί τέτοιο

1) Σ' αὐτὸ ἔπον σὲ στέλνω, στὴ σφοδρὰ ὅπου σὲ στέλνω. 2) Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶνε ἡ Παναγία, πού προσεύχεται στὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀμαρτωλῶν. 3) Ἡ τυφλὴ μαρτύριστα τῆς Συρακουσῆς. Κατὰ τὴ γνώμη τῶν περισσῶ τερων συμβολίζει ἐδῶ τὴ βία χάρη.

4) Καθὼς ἐγώ, πού ὅς ἄκουσα τὰ λόγια αὐτά, ἐδῶ κάτου ἀπὸ τὸ τριτοκακάριστο κατέβηκα θρονί μου.

Αὐτοὶ οἱ στίχοι εἶνε πιστότεροι μὲ προτίμησα τοὺς ἀπάνω σὰν πρὸς πλαστικός. Μὰ εἶνε ἀλήθεια πῶς ἡ διαφορά δὲν εἶνε μεγάλη.

5) Οἱ οὐρανοὶ καλῶτι τοῦ βασιλεῖ Θεοῦ πού ἔχει τοὺς ἀγγέλους καί τοὺς ἁγίους αὐλῆ του.

μαγάλο σου έταξαν καλὰ τὰ λόγια τὰ δικά μου :
 Καθὼς τὰ μικρολόλοδα, κλειστά καὶ πλαγιασμένα
 ἀπ' τῆς κυχτιάς τὴν πτηνιά, μέλις ἀσπρίου ὁ γήλιος
 εὐάνοιχα στὰ τριφερά συγκώνονται κλωνιά τους,
 έτσι σ' ἐμένα ζῶπνησι τὸ κουρασμένο θάρρος
 καὶ τέτοια μοῦ εἶσαι βαρῶ τὰ σπυθικά λαχτάρα
 ποῦ — ὦ Μαγαλόχαρη, ἐκραζα σὸν ἀντρεπωμένο, τούτη
 ποῦ σὸντραξέ με καὶ καλὸς εὐὸ ποῦ μὲ προθύμια
 τόση τὰ λόγια ἐχτίλασαι τ' ἀληθινὰ ποῦ σοῦ εἶπα.
 Τέτοια ἢ λαλιά σου ἐπιθυμιά μ' ἔχει στὰ στήθια ἀνάφη:
 ν' ἀρῶ, ποῦ πίσω γέμισα στὴν πρώτη ἀπέφοκί μου.
 Καὶ τώρα πᾶμα! θέληση μιά καὶ στοὺς δυὸ μας εἶνε.
 Ἐὐὸ ὄνη γὸς καὶ Δάσκαλος καὶ κύριος. Εἶπα κι ὄντας
 ξεκίνησε, σὸν σκιαχτερὸ καὶ βαθὺ ὄρομο ἐμπήκα.

ἈΜΑΡΤΙΕΣ

• . . Δὲ ξέρει μὰ γιατί θέλω καὶ τὴν φυγή σου δικιά μου, Ἐὐὸ ποῦ μοῦ
 δοῦκες τὸν ἀνθὸ τοῦ κορμιοῦ σου καὶ τὸν ἀνάσσευ, κ' ἔζησα τὴ ζωὴ πενφιλή
 ἦμα ἀπ' τὸ θάνατο, γιὰ τοῦτο σὶ πῆρα σήμερα κοντά μου νὰ σοῦ πῶ . . .
 νὰ σοῦ πῶ καίνο ποῦ δὲν τὸ ρολοῖς . . .

• Μὴν παραξενουτῆς . . .

• Ἦθελα νὰχε κ' ἡ φυγή σου τοῦ κινούργιου τὴ σκληράδα καὶ τὸ μέ-
 στομα τὰπάρθενου καὶ τὴν ὄμορριά τοῦ γερῶ ποῦ δὲν ἀρρώστησ' ἀκόμα . . .

• Τὸ κορμί σου, ποῦ βρατάχτηκε ἀπ' τὰ δυνατὰ μου τὰ χέρια σπάρτα
 ριστὸ ἀπ' τοὺς σπακοῦς κάποιος ζωῆς ἀκέριας ποῦ μέθυσε γιὰ νὰ μὴν πε-
 πάνη, τίποτα εἶπανε. Γιὰ μίνα κάποιος χέρια στοργικά, κάποιος παρθένα χέρια
 τὸ πλάσανε . . .

• Τὴν φυγή σου τώρα θέλω δικιά μου . . .

• Γύρε ἀπάνω μου, Ἐὐὸ πύχαις τὰ μέτια σου ὄλο λυποῦνται κ' σὶ λίπες
 ζουγκρίζονται μέσα τους, ποῦ ὄλο κυττάζουσε κ' εἶν' ἀλαργινὸ πάντα τὸ
 κότταγμα τους, γύρε ἀπάνω μου καὶ μὴ μὲ βλέπεις ἴσως νὰ σοῦ φανῆ ὄσκημη
 ἢ φωνή μου κ' ἡ φυγή τῆς κακιά βλέποντας τὴν κουρατμένη μου τὴν ὄψη.

• Μὴν παραξενουτῆς . . .

• Ἄκουσε με κι ὄφου μ' ἀκούσεις κ' ὄστερα, τὴν ἴδια στιγμή μέλις στὴν
 ποῦ τὴν ἱστορία μου . . . τὴν ἄμαρτία μου ἔριτε με, . . . ἔριτέ με νὰ διῶ μέσα
 στὰ μέτια σου βαθιά . . .

• Ἦθελα νὰχε κ' ἡ φυγή σου τοῦ κινούργιου τὴ σκληράδα καὶ τὸ μέστο-
 μα τὰπάρθενου καὶ τὴν ὄμορριά τοῦ γερῶ ποῦ δὲν ἀρρώστησ' ἀκόμα.

• Μὴν παραξενουτῆς . . .

• . . . Θυμᾶσαι, δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς, τὸ ριωτόγελο τῆς ρύσσης πρὶ νὰ
 νὰ χαθῆ, πρὶν ὁ βόρριος νὰ ξεγυμνώσῃ τὰ δέντρα — θυμᾶσαι — εἰμασταν
 τὰ λιγούχακτο τὸ νησί, ἐκεῖ μνησκαμε καὶ σὶ θεῶ, ἐκεῖ ποῦ πῆγαμε μὲ τὴν
 ἀγάπη μας μαζί γιατί — δι ἦλ τὰ ἔξαχατες — τὰ ταπεινὰ τῆς Πολιτείας καὶ
 τᾶρρωστα θέλανε νὰ τὴν παράζουσε τὴν ἀπίραχτη.

• Τὸ πῶς περνούσαμε τὸ θυμᾶσαι τὸ θυμᾶσαι νὰ, τὰκουμπίσκα τοῦ κε-
 ραλιοῦ σου πᾶνω μου σὰ χὰδι γίνεσε καὶ τὰ μετόφυλλά σου, ὄσικρα σὰ νὰ πα-
 ταίζουσε νὰ συγκαρτήσουσε ποῦ πᾶει νὰ φύγη, τρέμωπραλνοῦσε . . .

• Καὶ τίποτα ὁ καιρὸς γλήγγρα εἶπαι καὶ ὄλο λυπηθήκαμε ποῦ πᾶρατε . . .

• Κ' ἔρθε ἐκεῖ Κυριακόττωσιν κεντὶ κόκκινο . . .

• Μὴ μὲ κυττάζεις τὰ μέτια σου, ποῦ λυποῦνται καὶ κένουν νὰ χερῆ καί-

— Σ' έναξ ή τερνιάδα, σου είπα· οι ρόδοι και μ' έρώσεις πιόταρο τότε.

— Τεταρα έρχοι να νυχτώσθ, άγαλιωπτήκαμε τις μέτοι μας πριχτά και πέραμε να ριζώσμε μίξ από το μοναχικό τό δάσοξ ...

— Όπου μί σταμάτησε δού κι λίγα ...

— Μοιθαίξεσ καταξ κομματάκια χαρτιού άνομοσκοπιμίνα και μούσιες πιας μαζί το πατόσμε το δάσοξ και πια δίν είνε δούδ μας.

— Πίωξ έβήσμε κι έλλα και περπατήσμε μέσα στο δάσοξ μας ...

— Κ' είταξ παραξενώμει τα μάτια σου κ' ή φωνή σου λυπητερή σου μού τήλαξ ...

— Δί σέ μίλιγα τίταξ· μίνο, δι θα τό πρίτεξας, έβιαξ τό θήμα μου να φύγωμα γλήγορα μίξ άπ' τό δάσοξ ...

— Δί ...

— Δί σου είπα, είνε το έβιλο το άόκαλο, πιας τα χαρτάκια ήταξ το χαρτί το ηυλωμένο σου μοιθαίξεσ ή άνθρωπος με την πλατιά τή τζόντα τή μαίρη και πιας αϊτούνταν τότε κομματιασμένο μαζί με την άπέρασέ μου να σου φανέρωσμε καινο πώγγραξ, καινο σου ύστερα, άόκαλο και ύστερα, έκαθεξ από κάτι έλλαξ φρόνιμοξ, πολύ και φρόνιμοξ από μένα ...

— Ο άνθρωπος ή παράξενος του χωριού σου γίνηκε τότε πολιτικά σου πιαξ ...

— Τάξιαξ, ένα ύστερμένο σούρωσο, ύναξ φύλά, πολύ φύλά από δούδ, κι στιγμή άλλόταξ της φύξης σου, κατάξονταξ τον ήλιο που χάνονταν και του άποκρυφόνηκε πιας δι θα ξαναρξή ...

— Τήναξ στήν καλή σου ...

— Κί' άμα τάξιαξ στήν καλή σου κ' ύστερα, την ίδια στιγμή, έπισει τό κεράλι της με τό δού του χάρμα και τήν κούταξ στά μάτια· δονατά την κούταξ.

— Όμοξ βιαξά — έάτωξ σου τού το φύλαξ και σου δι θα ξαναρξή — δι, μπόρσο να τή διή ...

— Τηρή άμύγλη του είχε παπάξ τα μάτια της.

— Δού έάκαμα είχαξ άπίωξ για να μαζέξωμει δυό στιγμήξ ύστερα και να κληθώμει στά ροδακηνά τα μάγουλα παίρνονταξ θαρρείξ μαζί τους — τροπάρωδο είπαξ — των ματιών τις ζωγραφιστόξ ειξ λόπαξ ...

REMY DE GOURMONT

HENRI BATAILLE

Τελευταία ποιήματα στο όνομα Ρεμί και αλληλικά άόκαλη από Παρίσι τα νέα έλαξαξ άπό τον Ηνωξ Βαταίλλε (Η είταξ μου).

— Ο ανιστόρητοξ μου κ. Γιάννηξ Μαρίλλιαξ είχε την καλύτερη να παρρησίαξ για ναξ άναρτήσμεξ από έλλαξ την άνομοτιή, μορφοξ το πύλο, κρησάξ από έτραξ ή δυό άξ όσοσμοξ για τον Ηνωξ Βαταίλλε, ο' έλαξ άπό ή δούσμοξ σήμαξ ένομοσυγγωσξ είχε άρχίσει να έκρίλλη στήξ λογοτεχνικόξ κώλοξ της έθρόμης το ένομοξ του έλάναξ.

— Η ξοκολόγησ είναξ μαζί άπ' τις πνευματικόξ άνάξες του ανθρώπου. Έναξ, φτάει ή άνθρωπος νάξ λίγη έξουαία κληρονομικόταξ, γούστο για τα πνευματικά σκαρώματα και ξερολογιέται με γλώσσα ρυθμική· τότεξ είναξ ή άρχή της καθόκαρδης και προσωπικήξ ποιήσξ· Έπάρξουνα, άνάμεινα στά πιά παλιά γνωστά ποιήματα, έλεγεία ξερολόγησξ ή άπέλεισιες, όπως ή ώδή της Σακρωξ, ή το «τραγουδι της καταρροναμένηξ άδελφής», που έβήθηκε σ' ένα θεματικό κρογλωμικό γραμμένο πάπυρο. Ο Κατωίλλοξ ξερολογήθηκε με τόση άπλότητα, που μπόρσομα να βροθμε όληνα την αισθηματικόξ του ζωή, γραμμένη στά άπό τότε άόκαξ βερλενακά του ποιήματα. Τα χειρόγραφα του μεσαίωνα είναξ γεμάτα από ρυθμικήξ ξερολόγησξ, μαλκυχολικήξ και γεμάτεξ κατόρεξ, άν είναξ άργα καλόγερον ή άσκητευτόν, άδικέτροπαξ κατά τον τρόπο του Όράτιου ή του Αίσόποξ, άν τόχη νάνα goliards, που φάλλαξ τούξ έρωταξ και τα χαροκάκια τουξ. Η γαλλική ποιήσξ ή πιά πολύ προωρισμένη να ζήσξ και να εύχαριστή, είναξ ή ποιήσξ έκαίνη, όπου φύξέξ ταρκωμάτεξ φάλλαξ τις έπιθυμίες τουξ και το άόπανο της ζωής τουξ· ή Γαλλία είχε τον Rutebeuf, είχε τούξ Villon, Ronsard και Théophile, είχε τον Vigny, είχε τον Lamartine, είχε τον Baudelaire και τον Verlaine· είχε έκατοντάδες, κι ή πιά άδάξιος από να μίξ ξεσκασώξ την καρδιά του, μίξ ευγκινεί άόκαμα, ύστερα από χρόνια καιμητήρωμα ή αιώναξ σόναξ.

— Τα τελευταία άόκα χρόνια γίνηκε κάποιξ κατόχητοξ σ' άότήνα την ύποκειμενική ποιήσξ. Άνάριθμοξ ποιητέξ, κομμειμένοι άπ' έναξ άσθενικό και άπαιτητικό παπαγκλισμό, δημοσιόφανε πολλέξ μίμησξ των πιά ξεκουστών ξερολογήσιων· οι μιμητικόξ τέχνηξ δίν είναξ μίμησξ ή άόξα της άιομηχανίες μας. Σπάνιαξ όμοξ είναξ οι ξερολόγησξ που δι σέ στεναχωροδν με ταυτολογίαξ σπάνιοξ οι άνθρωποι που έχουνα πρωτότυπη διακρομά, που έχουνα καινούργια άθωάτητα. Το καινούργιο, πια το καινούργιο, και πάντα το καινούργιο· αυτό είναξ ή πρώτοξ άροξ της τέχνης. Ο κ. Bataille άθώόρημα συμμορρώθηκε μ' αυτόνα (κ' έτοι έπραξ) με μιά ντιλικόταξ άπλότητα.

— Κάτω που πρωτογνωρίσαμα άπ' τον κ. Bataille, ήταξ κάτι μισήξ:

πίνα. Μία μεγαλύτερη σκιά έπί μένα. Η τρίτη πράξη γίνεται ύπνυχτη. Έτσι ο λαός, νοιώθοντας το δράμα και την τύχη του, παρμένα από πατριώτη του πόνου της «καρμής» ανωδοξία από θα τον φέρη από πόνου των καρτών ε' ή τελευταία ένγύμνηση είναι: πώς απολαύσαμε ένα έργο τέλει άρραυτεί και τρανότερο.

Ο τίτλος από μεταφράστρη ε' αυτό του τό έργο είναι πολύ άπλό: και λογικός, άνωτος από μέγανος και ρυθμισμένος ύπνυχτη: είναι ο ίδιος έρωτας τίτλος μ' άνω του τής άπόη και λογική του ίδιου έρωτα:

Je sais où j'ai été empoisonné.
C'est en buvant du vin dans le même verre
qu'une jeune fille que j'aimais . . .

Sur la table il y avait nappe blanche,
un vase rempli de beorre jeune,
et elle tenait à la main un verre
du vin qui plaît au cœur des femmes . . .

Elle n'avait pas pourtant lieu de me haïr . . .
Je ne suis qu'un pauvre jeune fermier,
fils de Mathieu et de Marie Kautek.
J'ai passé trois ans à l'école . . .
mais maintenant je n'y retournerai plus . . .
Dans un peu de temps je m'en irai encore loin du pays.
Dans un peu de temps je serai mort,
et m'en irai en purgatoire . . .
Et pendant ce temps mon moulin tournera
diga-diga di,
Ah ! mon moulin tournera
diga-diga da . . .

«Τον ερωτα» είναι γραμμένο σε κριζε πολύ άπλή, σε διάφανη. Δεν άρχισα καθόλου αυτή τή γαστρική ιστορία του μεταφραστή του αϊμάτου από άποψη ε' άποψη, όταν έμεις παραδεχόμε το θέμα, έχουμε στα χέρια μας ένα άληθινό πηγάδι έρωτα, γιατί οι άληθινά. Ο παραδόξος τίτλος αυτής της προηγμένης προέρχεται από ένα είδος σαρκιασμού μυστικισμού. Οι σαρκιασμοί συνήθως άντικαταστάτων τς ήθους: είναι έ ως είδος ψυχισμού. Να ένα μέρος του ρόλου του Daniel (του νέου που τούδωτε ή Μάρθα το αίμα της) που θα μπορούσε να αφηγήσει κομμάτι τής όδους του έρωτα του.

«Δεν μπορείς να τή άνω πώς τρέχει μέσα στις φλέβες μου . . . μα είναι τόσο άνοσηθιακό πράμα να τώχω μέσα μου . . . τόσο παράδοξο . . . τόσο

παράλογο και τόσο γλυκό . . . Καμαρώνω τα χέρια μου σε να τήδωτε για πρώτη φορά . . . Δεν μπορείς να πώ τί άνοσηθια χλιαρότητα τρέχει μέσα τους σαν καταρράχτης . . . και κάτω από τή διάφανη διακλάδωση των φλεβών, με φαίνεται πώς ακολουθώ στη φυγή του έρωτα τήν ξαπλωμένη πηγή τής καρδιάς σου . . . Μέσα μου τρέχει μία καινούργια γλυκάδα, σάμπως με άνοιξη . . . Σε βεβαιώ, βάλε το χέρι σου άπάνω στο δικό μου . . . σου άνοσηθια . . . έχω κάτω από σένα τώρα . . . Θέλω να νοιώσης να γίνεται ή ένωση, θέλω να άνοσηθιας μέσα μου τον άνοσηθιατο παλμό τής ζωής σου. . . «Α! ή χαρά μου να μη σου φανή παιδικότητα! . . . σε θερμισπερακαλώ . . . Τή ζωή σου! σέβου αυτό . . . τή ζωή τής σάρκας σου, άνοσηθια τήν ψυχή σου . . . Το αίμα αυτό μου φέρνει κάτω από τήν άνοσηθιαττά σου . . . και, από τό παραλόν σου, από τό παρόν σου, από τό μέλλον σου, και με φαίνεται πώς άνοσηθια κατ' έμείνα από τό βάθος τής πιο μακρυνής και τής πιο άπόκρισης σου άνοσηθιαττας . . .»

Δεν ύπνυχτη ε' αυτό, ούτε μία μεταφορά που να μην τήν έχουμε διαβάσει, στα συνθηθιαμένα αισθηθιατικά ξεχειλίσματα των έρωτατων, νομίζει έμεις και τις πώς τώρα για πρώτη φορά τή διακλάζει, γιατί ε' ή πρώτη φορά πόνου σωστά. «Ος τόσο τό έρωτα του «Τον ερωτα» δεν είναι πάντα καθαρό και πυχά γίνεται έρωτα πολύ άληθινής συνήθιαττας. Εξ αίτιους που έτοι τό θέλει τό «θέατρο». Το πρόσχημα δεν είναι εύλογο.

Οι δύο τραγωδίες ένώνονται μεταξύ τους με τήν άνοσηθιαττα θέα: πώς τό γυναίκαίο αίμα, καθαρό ή άκαθαρό, μίσους ή άγάπης, είναι μία κατόρα για τον άντρα. Ο έρωτας είναι μία θηληθιασμένη χαρά: ή μόρτα θέλει τό πιο ύπνυχτη άγαθό του άνθρώπου να είναι, αυτό τό ίδιο, ή πηγή των πιο σκληρότερων βλαπένων του, κι ο ποταμός όπου πίνει τό νερό τής ζωής, να είναι έκαυτός όπου πίνει τον πόνο και τό θάνατο.

Αυτή είναι τολλάχιττον ή έντύπωσή μου, μά, όπως λέει ο κ. Bataille στον πρόλογο του «έσω περισσότερο, τό δράμα φαίνεται άπλό και χωρίς μεγάλη σημασία, τόσο καλλίτερα άνοσηθιατται ο άληθινός πόνος του». Ένα έργο τέχνης είδος, έγκαμα, ποήμα, μυθιστόρημα ή δράμα, δεν πρέπει ποτέ να χη μία πολύ άνοσηθιαττα σημασία, ούτε να θέλη να άνοσηθιαττα καμιά ήθια ή ψυχολογική άληθια, ούτε να είναι διδαχτικό, ούτε να περιέχη καμιά θεωρία. Πρέπει να θέσουμε ε' άνοσηθιαττα τον Hamlet με τον Polyeucte.

Ο κ. Henri Bataille, που οι ίδις, του μοιάζουμε σπορά άπροσδιοριστες, δε θα σκαταλιστή ποτέ από τον άνοσηθιασμό: τό γούστο για τό άρατο θέ τόν προφύλαξη από τό να άνοσηθιαττατται μέσα στις περιωρισμένες κι άνοσηθιαττα: κάμαρας των τύπων. Γενήθιαττα να άνοσηθιατταττα συγγισμένα τή ζωή, και να μην τήν πολυκαταλάβη: κι αυτό, κυρίως είναι ο έρωτα που άνοσηθιατταττα ή γέννηση των έρωτων. Όπως οι φυσικές πηλές τής άνοσηθιατταττας ύπνυχτης, διακλάδωνται ή κυριαρχούνται από τό άνοσηθιατταττα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΕΡΑΛΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΕΛΤΡΟΤΑ

ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΕΙΕΣ

Τι ἔστιν ἡμετέρι' ἀνθρώποις ὃ ἐν τῷ χρόνῳ
 ποιεῖ, ποιεῖται ἢ ἔστιν ἡμετέρας ποιεῖται.
 ἡμετέρας ποιεῖται ἡμετέρας ποιεῖται ἡμετέρας
 ποιεῖται ἡμετέρας ποιεῖται ἡμετέρας ποιεῖται.
 (Σολ. 105. 106.)

I

Ὅστις μὲ φέροντε δόγωνα κι ἀδοξαμίες, καὶ πύθοι,
 παίρνω τῆ δέσμη τῶν χαρτῶν, Ἐπίλλα ξεδιαλόντου,
 γὰρ ἔ' ἀραδίῳσιν οὐθμιὰ, κ' ἡ Τέχνη σιγακιάθει
 τὸ εἶμα τοῦ μελλοῦμαιὸς μὲ μὰ ἔμνευση προφήτηα.

Τὰ κίεπινα τρεγέρι μου — ὁ κοῦς, κ' μ' ἀγκυλιζέει,
 φτασμένο στίφωκο — χαρὴ — κι ἀγάπη — κι ἀγαθότα.
 Τίσερις ἄσκη στανρωτοὶ — ὁ ἔπης του κορδέι,
 κι ἀντικροσιὰ τὰ κρῖσση στή ἀλικαίν εἰκόνα.

Ἰ γῶς τοῦ παρνεθιοῦ καὶ ῥήρας σὶ τὸ παιχιδε
 ραντιζέει ἔπει παρδαλὸ σὶ τὸ Σιβολέλιου φεῖδι,
 καὶ ζοστωρὶς, ἀτ' τὴν πυρρὴ τῆς ἀρατιῶς μου ἄχρη

στίγηι τὰ πλάνα μάτια του σὶ τὰ μάτια μου ἀγνάντια
 ἀγοσσιλῶντας — ὡ ἡ ἀνορηρῆσειη κατάντια! —
 οὐ ἀκιοβωμένο ἔνα ἔτομο σὶ ἀχρη μ' ἀράχη.

II

Σκοτεινολάλα ποὺ μαγαῖτε μωστήρια,
 μακρόσυγτες φωνὲς καὶ μελοδίες,
 ὁ Παθιὸ ἀνάκρωμα, τσιγγάτικα τσιαντήρια,
 τῶν θεῶν ἀνιγμάτω σιγκουρῆς,
 ξεπνοικηρίματα τρανά, γόστρη μῆρια,
 σκοτεινολάλα ποὺ μαγαῖτε μωστήρια.

Ξαστοχικὲς σιγμῆς, πάλιν ἔλατε!

Τώρα . . . περνῶ τοῦ Ἄγνωστου τὰ μωδικὰ προθέρια
 καὶ μὲ τὸ Νοῦ σὺς βίλετω γὰ τρωβῆτε
 δοκιῆς τῆς ἐντοχιάς, σὶ τὰ πλάνα πανηγῆρια . . .

III

Ἀλλάξεν ἡ χαρτωσιὰ μου.
 Σὶ τὸ μούχρωμα — τριανὸς καθῶς
 στήε ξεκτοφαντισιὰ μου —
 μὲ μὰ ἔανθ' ἡ γοναίεω,
 — στὰ στήδια μου ἀστρατοκαρῶς,
 σὶ τὸ στήδιου μου μὲ ἀντιῶρα —
 καὶ μὲ τὸ κοῦσα ἄκα:
 «ἀγάπη φανχισμένη»
 ὁ μαυροσῆρας μελιτῆ . . .
 Κάθε παιδιὰ λυχτήρα
 ποῦ μ' ἔχει ἀκιοβωμένη,
 ὦ τριανολά! μ' ἀκουσιτῆ . . .

IV

Ἄνεμοκοκλοτόδικα δαιμονικὰ
 ἀτῆρων χαρὴ μπροστὰ μου,
 κοιτουλιῶντας μοῦ ξεχέουσι τὸ μουλό.
 — Ἄν εἶσαι σὶ τὰ σιατῆ μου. —
 Σὶ τὰ λαγκάδια μὲ ζιγτιῶνται, σὶ τὸ γυλιό,
 γὰ γὰ δὴ τῆ σιγκουρῆ μου. (1)
 ποῦ παθαίκομαι γὰ κείνη ἀισθαντικῆ.
 Ἐ τρωάντοι . . . μακρωῖ μου!

V

Μὲ κοριτρεῖ! καὶ στή γοναί τοῦ ἀράμου θὰ παρόνη.
 Μὰ σιὰλα κ' ρουσιταλλῶνεται ἔνα ματοβίεγαρὰ του,

1. Ἄνεμοκοκλοτόδικα δαιμονικὰ.

οί μανεξίδες μου θρηνοῦν σι' ἀντρίκια δάχτυλά του
κα ἀφροτομένο δάγμαμα τὰ χεῖλια του ματώνει.

— Πονεῖς; Για πάντα θάθελα στὰ πόδια μου νά πέσης.
Ἦσαι γενναῖα μάγισσα, παρθενικὸ κοράσι,
ἢ σκίψη μου εἶν' Ἐγώισμός κ' ἡ φαντασία μου Πλάση.
Ξέχασε κάθε σου ἔρωτα. . . σκλαβώσου! Θά μπορέσης;

* Ἐνα τριαντάφυλλο μισαντοιγμένο ξεφυλλίζω
καὶ τὸ τραγοῦδι του «σὺν παραμόδι» ψιθυρίζω.
— Κοιμήσθηκα γυροδόντας τὰ βάρδια τῶν πραγμάτων.

Τρελλὰ παιχνίδια, ψευτιές, ἀλήθειες, γέλιο καὶ κλάμμα,
μὰ Κοιμωδία θὲ νύχτα γιὰ κάποιο δράμα
τὸ σκεπτικὸ ξετύλιγμα, τὴν πλάνη δοῦ θυμάτων.

Ε ΛΑ ΛΑΜΠΙΣΗ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Τὸ βασιλόπουλο εἶχε πὰ πατήρι στὰ εἰκοσι.

Ἐκεῖ κάτω, πτὴν ἀεροθαλασσῶ, στ' ἀπέραντα χτῆματα τοῦ γέρου δοκί-
μα, πέρασε ὅλη ἐκείνη τὴ ζωὴ τοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμή τοῦ πρωτοεῖθ
κατὶς τὸ φῶς τῆς μέρας, τὴ ζωὴ τοῦ ἡπλοῦ μυστηρίου τοῦ ὁ ἀνθρώπος—ὁ
ἴσως μυστήριο—προσπαθεῖ νὰ μακτύπη τὸν τριγωνιὸ τοῦ ἀφύου κόσμου—τὸ
ἄλλο τὸ μυστήριο—πὸ ἄν καὶ ἀφύου τοῦ δίνει ἐκείνου ψυχὴ!

Ἔτσι τὸ βασιλόπουλο ποτὶς ποτὶς μὴ ὄλες τίς ὁμορφίαι καὶ τίς
ἀγριαδες τῆς ζωῆς, ἴτσι εἰ ἀιθέρους τοῦ ἀπληγτὰ ἐκέρθεν μέσα τους ὄλα τὰ
μαγικὰ γλυκοχρῆματα μὲ τίς ἀτίλειπτες φλοερίας τῶν πουλιῶν καὶ μὲ τὴ
παιχνιδάρια ἀνατολὴ πίσω ἀπὸ τὴν πικρὴ φυλακὴ τοῦ θάτου, καὶ τὴ ματω-
μένη δούτη ὅπταν ἔζηως—ἕνας πλεῖριος κυριωμένος δίσκος—ἔθωνα μέσα
στὸν ὠκεανὸ ἀφίνοντας πίσω του μὲ λεπτὴ μανεξιδόνα ἀμύλη καὶ τὸ μα-
λαγγολικὸ μῶδωμα τῆς μέρας ὅπταν εἰ ἀκαθάρτους ἐπιθυμίας τῆς ζωῆς
ἐπρόδωλλαν ὄλες μαζὺ τόσο ἀξαρνικὰ: μὰ καὶ τόσο συγκυρομῆια στὶς ἀισθη-
σεις του, δῖστε νὰ τὸν ἀφίνου γιὰ ἀρκετὴ ὠρα κερκομῆια ἀπὸ τὴν εὐδοιμονία
τῆς ἀπειρας γαρῆς καὶ τοῦ ἀπειρου πόνου τοῦ ἔρασαν μαζὺ τους ἡ γέννηση
καὶ τὸ ἀούλλητο αὐτῶν τῶν ἐπιθυμιῶν.

Καὶ ἔκουσε τὸ βασιλόπουλο ὅλη τὴν τρακομὴ τοῦ ἀφίει στὴν ψυ-
χὴ μὲ ἀνοιζιάτικα βραδιὰ λουστῆση ἀπὸ τὸ παγωμένο χερμόγαλο ἑὸς πῆθα
μένου κόσμου, καὶ ὅλη τὴ γαλήνη μὲς γλωφῆς χριστομῆτικης, τοῦ συμβόλλι-
ζει τόσο καλὰ τὸ μελλοντικὸ σῶσιμα τῆς ἴδιας μας ζωῆς.

Εἶπε — σὲ κάποιες ἀγριες χειμωνιάτικες νυχτὶς—τὴ μακρὴ θάλασσα νὰ
θιάζει ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς, καὶ τὸ μολοθένιο οὐρανὸ νὰ κυλῆ κατωπῶνα τῆς ἀ-
ματρα κοπαδία ἀπὸ σῶσιμα, καὶ εἶπε νὰ γεννιζόνται κερκομῆια στὸ τρομῆρο συ-
ναπέτημα τῶν δῶ στοιχείων!

Καὶ ὄλες αὐτὸς εἰ ἀντίπρωτες ἐνώθηκε, συγγνωστῆκαν μέσα του, καὶ
ἀφῶ ποτὶς ποτὶς πέρα—πέρα μὲ ὅτι καλὸ εἶχε νὰ τὸν διδάξει ἡ ποιήση, ἡ μου-
σική καὶ ὅλη ἡ ἄλλη καλλιτεχνία τῆς ἐποχῆς τοῦ σχηματίσαν, τὴν ψυχὴ του
ὅπως τὴν ἐνομοθε τοῖρα τοῦ εἶχε πατήρι τὰ εἰκοσι.

Ἄν τοῦ εἶπαι τίποτε τοῦ ὠραίου βασιλόπουλου καὶ εἰ ἀιθυμίας του ἡ-
ταν προσταγῆς γιὰ ὄλους μὰ γιὰτὶ τοῖρα τελευταῖα ἦταν ἴτσι μελαγγολικὸ
Γιατὶ νὰ τὸ βρήκη κανεὶς νὰ περιδιαβῆζῃ τόσο πυχρὰ κάτω πτὴν ἀερογαλιὰ,
μὲ τὰ μάτια κερκομῆια στὸ μικρὸ ψαρέδιο χωριουδάκι παρὰ πέρα; Γιατὶ
πρὶν ἀπὸ μερικὴς μέρας, σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο ὄρωμα, τὰ μάτια του ἀντίκρυσαν δῶ
ἄλλα μαθραμάτια καὶ τότε ἐνομοθε τὸ βασιλόπουλο ὅτι ὄλα ἐκείνα τὰ χλω

μέ του δασκα που ήταν απογοητευμένη ή φουχή του, είχαν τή βασίλισσά τους. Και την αγαπούσε παράλληλ τή βασίλισσά του την κόρη του φαρμά, την κόρη την ζυπόλυτη, την φιλοκαρμένη, με τή καλύτερή ματιά και με τή πλούσια τή στήθια που εβλάστη να παίζον σε κάθε κήρυξη τού λυγρού κορμού της!

Τι μέρες, τί βραδιές δὲν πέρασαν μαζί. Πρωγιά δημοκρασιαστικά πρόδοι κόντι χαρτοπόλεμο με δὲ φίλα τόν ήλιο και ζεμάτιζε με κάποιο διαταγμά πίσω από κείνη βασίλισσα. Και έκαιος, μίλις τὸς διέρινα, λὲς και τὸν ε-πικαι ή βίαση να ξεπροβάλλει ολότατα για να τὸς κατακρήνη με ὄρα ἀρχή-πια.

Μεσημέρια παρμένα, και τί θεὸ τους νεκρωμένοι από τής αγάπης τή λαχτάρα, ξεπλόωνονταν ἀμύλητοι σὲ καρμιά παιά, ἐφ ή γή πᾶν καλή τους μένος τὸς πῦτιζε με ὄρα τις μεθυστικές μερσιδὲς τὸν ἀγγιλοουλοῦσαν της και ἔτσι, μεθυσμένους πᾶν ἀπὸ χαίτη, τὸς πέρασε τὸ τζιτζικα τὸ μόνετονο τραγῶδι και τὸς ἀποκαίριζε—Μελέουχα—και έκαιος πάντα μαζί, για σὲ δάος, για σὲ θάλασσα, ἀκούγοντας τὸ γράλλου τὸ τραγουδι ή παρακολουθώντας τὸ φασφάριον, προμυλοῦστέ αἰάδα που ἀφαι ή δάρκα πίσω της.

Και ἔτσι πέρασαν μέρες, και ἔτσι πέρασαν μήνες, και ἔτσι ὄρα τὸ κκι-ούργια γίνεταν παλιά ὄς τὸ κκουόργιο πᾶ δὲν ήμαιο να εἶρη στήν ἀγά-πη του τὸ βασίλισσά του. Και τότε, για πρώτη φορά πέρασε ἀπὸ τήν ἰδία τὸ βασί-λίσσου πῶς μερσιδὲς να πᾶρη «ἀγαπῆ τή ἀμύλητη κόρη του φαρμά. Τήν εἰκνῶζε μέλας-ἐχέτη τή κακή, τή φαρμακεία τὸς πᾶρη με έκείνη έκασήριε, γιατί εἰ-χε ὄρα πᾶ τὸν ὄρμον της, και πᾶρη τή εἰκνῶζε με έκείνη πᾶρη ξεναήριε. Και ὄρασε τότε τὸ βασίλισσά του πῶς τὸ ἰδιανικὸ του με τήν αἰθήρινη τὸς μερσιδὲ, δὲν θά μεροφαι να ζήτουν μπρός στήν πραγματικότητα, και με πῶς στήν καρδιά της τή ἀπόραση να θυσιάση τή γυναίκα για να μεροφαι να κρατήση μέσα του για πάντα τή αγάπη της. Και ὄραγα έκρηκῶ, χωρίς να τή ἀποκαίριζε, χωρίς να πᾶρη μαζί του ὄρα ἔρα σημάδι της αγάπης της, ἔκτος ἀπὸ τήν τῶρη της ὄρα του σνωϊδης...

Γ. ΠΑΡΑΠΑΝΤΑΚΗΣ

A. ΠΡΑΣΙΝΟΥ

ΜΙΑ ΖΩΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο φιλιάδιο.)

Και ξεναζῶ τήν ἀγνή λαχτάρα που μου φτέρωνε τήν καρδιά (ήμουν παιδί ἀκόμα τότε) πᾶν εἰλαπ να κουνίται τὸ κάτασπρο περαπέτασμα σ' ἔνα ἀντικρινὸ παράθυρο και ν' ἀνοιγή για να μου φανερώση τὸ κοπίλο ὄραμα μίλις κόρης που πρόβαλε τριανταφυλλῶνα με δῆτη τὸ λυμένα κλωνῆρια του ἀγκυαλήματος που μαδοῦσε στήν ζυλένια του γλάστρα και να βίξη δὲ ὄρα σὲ πεινασμένα σπουργίτικα που τινάζανε τὸ βρεμένα τους πτερά.

Τι θά ὄρα για να δὲ ἀλλή με φαρὰ τὸ χροσῶ μαλλικὸ που τὸ λινεν ὄ ἀνεμος κ' ή ὄραχ ή και τὸ περαζαλισμένο κόννημα του μικροῦ χερσιδὸ που τὸ περιμάζετε σραλινώντας μαζί και τὸ παράθυρο με πῶσημα...

XII

«Ἡ τελευταία μέρα ἔρτασε ξεκαλοῦθησεν ή γρηά. Τήν ἀλλή ἀγνή θά φαιγα θυμοῦμαι ἔραγε δυνατὰ ἀπ' τὸ προῖ. Ἦταν οἱ πρώτες βροχές του φθινοπώρου. Τὰ φύλλα πῶτανε κ' ἔρας ψυχρὸς ἀνεμος ἐπάγωνε τ' ἔρα λουλοῦδια που πρόβαλλαν ἀκόμα που και που σὲ καρμιά γωνιά του κήπου.

«Ναιρῆ, κατὰ τις δάος ἔρτασεν ἔδω. Ἦζεραν σὲ σπῆ του πῶς θάρτη να μ' ἀποκαίριζε. Ἡ ἀνεμῆ μου κ' έκείνη εἶχεν ἔρα ἀπὸ τὸ προῖ. Τὸ μεσημέρι φάγανε μαζί μου. Ἐκείνος ἔτανε συννερισμένος και χλωμός σὲ λαίφανο φαίνεται να μὴν εἶχε κοιμηθῆ τή νύχτα. Τὰ μάτια του, ἔταν βικρια και κόκκινα ἀπ' τήν ἀγρύπνια. Ἐκείνη ἔταν ζωηρή και γα-λαστή ὄρα πάντα. Τήν εἰλαπ περιλυπος και ὄρα-ὄρα ή ματιά του κα-τανῶσε περῶξη και μ' ἔραμαζε.

«Εἶτε ἀπὸ ἀλαφρότη, εἶτε ἀπὸ γυναίκα που κρηκῆ ή ἀνεμῆ μου εἰκνῶσε με παιδικαίκα χερὰ που ξέσπανε σὲ γάλα και σὲ τραγουδι. Του διηγόταν χῶμα δὲ πῶμα, του μιλῶσε για τις ἀχάριτες νύχτες που θά μεροφαι τὸ χαιμῶνα σὲ σπῆ ὄταν αὐτὸς θάλαπαι. Ἦταν στιγμὲς που ή εἰθαμία της κατανῶσεν ἀληθινὰ στήν ἀδικρορία και στήν ἀπονία. Του εἰλαπ πῶς ή λῶπη του αἰτῆ δὲν ἐπαίριζε σ' ἔνα ἀνερα, πῶς δὲ χάθησαν ὄ κόσμος, πῶς τίποτα χρένια μεροφαι ὄς που να γυρίτη κενόνος να δῆ. Του εἶπεν ἀκόμα

πώς λήγουνε τρεμαχτικά, πώς ήταν άπαχος με το μακρὸ του μαλλιά. Τὴν άκουαν άρπάζοντας, άάκουαν τὴν μὲς τὰ μάτια, κ' εβίγανταν όλα αὐτὰ τὰ χτυπήματα άκουματικά, χωρίς παράνοια, σὸν κἄτι τοῦ τὸ περίνοια καὶ ποὺ δὲν μαρτυροῦν κ' τ' άκουόγγ.

«Ἦταν κοντὰ κὲ δόση. Ἡ άνοφία μου τραβήθηκε κὲ σκαλίξη τὴ φωτιά ποὺ άρχιζε κὲ σταγυιάξη στὴ γωνιά, γιατί άκουε κρὶν. Ἐγὼ έλαγα τὲ μὲν άερν, κοντὰ στὴ παράνοια.

«Ἡ άμαρνη έρτωε γιὰ μὲ στήριξη δουβή.

«Ἐκείτως έγραφε τὲ κεφάλι στὴ στήθος.

«Ὅταν ξανάριξα κοντὰ τοῦτοῦ πέρνοια τὲ κεφάλι καὶ βλάποντας τον ποὺ έλασε τὴν έγραφε στὴν άγκαλιάτης. — Δὲ μ' άγαπᾶς φιδόρτω, τὲ ξέρω κὲ φέρνω μ' αὐτὴ τὴν θία. — Έλαζε κ' έαίει μεζὶ του καὶ γιὰ κέρπουσινάρε έμειναν έτσι ὁ ένας κοντὰ στὸν άλλο πρὶνόντας τὰ δάκρυά τους. Ἡ φλόγα ξαφύχουσε στὴ γωνιά καὶ στὴ βουβή σιωπὴ κὲ κλαδουτὴς τοῦ πάλουδ' σπυτιο" ε- τριζαν. Τὸ ποστὸνί άουρία πρὶν πρὶν τὴν άμαρνη. Ἄλλοίφωρο! ήταν ἡ τελευταία φορὰ ποὺ τοῖς έβλεπα έτσι μεζὶ! Καὶ τοῖς άγαπούσε τότε καὶ τοῖς δὲν τους. Μὲ έτσι ήταν γραμμένα. Τι κὲ πὸ!

«Ἡ βροχή εἶχε κἄριε. Ὁ ένας έδουε τῶρα πίσω ἀπὸ ένα σαρφ' φλογε- ρὰ σῶνερα, παρῶντα άκατοστατα ἀπ' τὴ κοντὰ πέρα στὴ δόση. Μικ' άπτερη άκουση άντιπρὶά άουσια στὸν τοῖχο. Ἦταν ἡ ὅρα κὲ φίγγ.

«Σταβήθε κὲ μὲς άπαχαμῆση. Εἶχε βάλει τὲ άπανωφῆρι του κ' ε- τομαζόντας κὲ μὲς δόση τὲ χέρι έτσι ἡ άνοφία μου τὸν έκράτησε ξερνακὲ. Στὴ μπουκατόνιο τὴς άμαρνης άόρτη, κατὰέουα, στίσανταν άάουρη πᾶν μαρμαρίνοια. Ἐβλεπε πὸς ἀπ' τὴ μὲς στ' γρή, στὴν έλλη θὰ σωμαστὴ κατὲ γῆς σὸν ένα άγρόλα καὶ θὲ θὰ σταβῆ πρὶν. — Μὲ φέρεις! τοῦ εἶπε, μὲ φέρεις! — Ὅλα τὴς ἡ ψυχὴ λαχτάρισε σ' αὐτὰ τὰ λόγια, κ' έπαιε στὴν άγκαλιά του κλαδουτῶς παρὰ — Μὲ φέρεις!

«Εἶχε νεχῶντα Ἄρηά άστρα άρχιζαν κὲ θαμπούγγων ποὺ καὶ ποὺ στὸν οὐρανὸ. Τὰ βραμῆνοια χῶμα άάουσε όγγετ' άάουτε. Ἡ άνοφία μου εἶχε ποσέβησε τὲ χαρῶντα εἶχε ξενολουδουδῆσει πᾶσι στὰ χαλῆα τῆς.

— Πήρνω, τοῦ εἶπε πρῶτη έαίει, γιατί άρχιζεις καὶ θὲ εὲ κερταροῦνα στὸ σπῆτι ποῦ! — Παράξου κἄριε! κὲ έρωε τὸν άγαπούσε καὶ τὸν άγαπούσε μ' ὅλα τὴ θῶνερα τὴς ψυχῆς τῆς! Ἦταν κὲ μετῶνῶσε πᾶρα γιὰ τὴν άδουαρία ποὺ εἶχε δόξου μὲ στήριξη, άάουοντας τὴν καρδιά τῆς κὲ μιλῆση καὶ κὲ κραταβῶντα κὲ καταστῆριξη τὴν ένῶνῶση ποὺ θὲ τοῦ προζῆουσε. Τὸν άπόβραζε τῶρα στὴ θῆρα γλῶσσῆ έσουε κρὶν. Στὸ κατῶντα, τῆς εἶπε ἀφοῦ τῆς εἶλατε. — Θὰ εὲ γράρω καθημερινά. Θὰ εὲ λέγω ὅλα μου τὴ ζωή. — Μὲ λῆς πρῶματα ποὺ θὲ γίνονται, τοῦ άπεκρίθηκα έαίει, εἶγὼ θὲ ποῦ γράρω κἄριε δὲν μῆρας καὶ θὲ κρατῆσω τὲ λόγο μου! — Τὲ γέλιο τῆς ξενεγόντας κἄριε. — Μὲ άπταυδῶσαι! κῆς εἶπε γιὰ τελευταία φορὰ άάουοντας τὲ χέρι καὶ μὲν έυχῆς. — Κ' έσφ' χάνουταν στὴ σκιά, ἡ φωνή

τῆς άντιάλῆσε άάουα γλῶσσῆ. — Δὲν άπταυδῶσαι! — Τὴ μῆλωσα καὶ τοῦ φῶνῆζα. — Μὲν τὴν άκούε, παιδί μου, λέγει φῆματα! Στὸ καλὸ! — Ἐτσι χυριστῆσαν.

«Σοῦ άνιστορῶ τὰ πρῶματα ὅπως γίνονταν γιατί τὰ θυμοῦμαι σὸν κὲ ήνε τῶρα. — Έπατάθηκε στὴν πόρτα ὡς ποὺ τὸν πῆρε τὲ σκουτάδι, έπατάθηκε κὲ άλλο έγυῶντας τὲ κεφάλι άκουματηρῶσε στὸν τοῖχο, βουβή, άρηρημένε, μὲ τὲ μῆτι άάουα στήλωμένο στὸ βάθος τοῦ ήρόμου, άκούοντας στὴ σιωπὴ τὲ πάτημά του, ποὺ ὀλοῖνα άδουατοῦσε μακραίνωντας ὡς ποὺ σβῶσιγγε. Ὁι τελευταίες κερκανάδες τῆς δύσης λιγοθυμοῦσαν, ἡ νύχτα άερὸ σὸν κἄποιε μακρὴ συλλογὴ έγυῶντες τῶρα καὶ τῆς άρηλῆτῆρες κερπῆς, στερνὲ χαρῶγέλια στὸ φῶς ποὺ ψυχμαχῶσε. Ὁ ήρημακὲς δρόμος βυβίσησε στὸ σκουτάδι καὶ στὴ σιγαλιά' μουέχα ένας φυχρὸς άνεμος έπάρνωε τὰ ξερὰ φύλλα. — Τι γίνουταν έκείνη τὴν ὅρα στὴν ψυχὴ τῆς δὲν τὲ ξέρω. Μουέχα πᾶν εἶδε πὸς ὅλα εἶχαν ποικ' τελήξει τρεμομανοζῶντας έσῆκωσε τὰ χέρι καὶ τὸν έρῶναζε, τὸν έρῶναζε πολλές φορὲς μὲς τὴ νύχτα ὡς ποὺ ἡ φωνὴ τῆς κἄπηκε. Τὴν πῆρε στὴν άγκαλιά μου. Ἦταν κρὶν καὶ σὸν άκαυδῆτη. — «Έρωε» μου εἶπε παρῶντα καὶ έλαζε κρῶδουτῶς τὲ πρῶνωπὸ τῆς στὴς παλάμες.

«Μὲ τί λαχτῶρα κερταροῦσε τὲ πρῶτο του γράμμα! Εργῶνταν τῶρα κἄριε μὲρα στὸ σπῆτι. Ἐπαίρει τὲ κἄντημά τῆς. Εἶγὼ τὴν κἄλτωα μου καὶ πλάι στὴ φωτιά, κὲ δὲν μας μιλοῦσῆμα γι' αὐτῶνα. Συχνὰ φέρνωτας στὸ κοῦ τῆς τῆς κἄλῆς μῆρας ποὺ περῶσῆκε, μὲ ρωτοῦσε μ' ένα δάκρυο στὰ μάτια «Θὰ ξανάρτω» άραγε; — Γιατί κὲ μὲν ξανάρτω» τῆς έλαγα. «Για- τί: . . .» φιδόριζε καὶ δὲν έλαγα τίποτα άλλο.

«Σὸν έπαίρει κὲ βρ' θουάξη έρωε. Μ' έλαγα πὸς δὲν μπορεί κὲ μῆρα περισσότερο γιατί ροῦόνταν. Συχνὰ τὴν έβλεπα ν' άνατριχιάξη στὸν παρα- μικρὸ θῶρῶ. Μὲ βραβῆσε καὶ ποὺ μιλοῦσῆμα, ένας δυνατὸς άνεμος έπαιε τὲ σπῆτι κ' ἡ σκἄλα έτριζε σὲ κὲ τῆς κατῶναι κἄποιος. Ἐπιέχτησε κατῶ- χλωμα κ' έδουε κἄριε, κωντᾶζόντας ἀπὸ τὲ ποστῶνὸ διάδρομο ποὺ ὡδη- γῶσε στὴν κἄλῆ. «Τί έπαίρει» τὴ ρῶτησε. «Μου φῆγῆς πὸς εἶναι ἀπάνω καὶ καταβῆνει . . .» μου εἶπε τρέμωντας. «Τί κὲ δὲν καταβῆνει;» τῆς εἶπε γλῶσσῆς, κτῶσε τὲ καλλῆτερο! δὲν τὸν άποθῶμῆσε;» «Μουε; έαίει; μὲ μὲ τρεμᾶζει, θεία . . .» καὶ τωμαζῶντας πρὶν μου.

«Τὲ πρῶτο γράμμα έρτωε. Ἦταν ένα γράμμα άπτελωτο. Μὲ τί λαχτῶρα τὲ άναίει καὶ τὲ διάδασε! Ποτε γλυκὰ πρῶματα τῆς έλαγα έαίει μῆρα! πὸς φαίνουταν ποὺ τὴν άγαπούσε!

«Ἡ λῶση τῶν πρῶτων ἡμερῶν λιγῆσταφ. Ἡ σιωπῆσε τὴν μετῶνῶσε. Ἦρτε κὲ άλλο γράμμα, κὲ άλλο, κὲ άλλο, κἄριε έβδομῶνα τὴν πῆρα μῆρα ὲ ταχυδρόμος χτυποῦσε τὴν πόρτα μου. Τῆς έγραφε καθημερινά ὅπως τῆς τὲ εἶχε τᾶξε, παρῶνῶνταν μουέχα ποὺ τὸν εἶχατε. Κερταροῦσε τότεσιν κερὸ γράμμα τῆς καὶ δὲν εἶχε λάθει άάουα οὔτε λῆξη. Τὴν παρακαλοῦσε κὲ τοῦ άπεντῆση, κὲ τοῦ γράφῆ συχνά. — «Γιατί δὲν τοῦ έγραφε άάουα;» τῆς

μογελοῦσαν ἓνα διαβατικό ψεύτινο χαμόγελο καὶ περίμενε νὰ τῆς δώσω τὸ γράμμα. Ἴσως νὰ ἐπιζέε πὺς κάτι θὰ εἶχε μέσῳ καὶ γι' αὐτὴν. — Παιδί μου, τῆς λέγω, σκέφτηκα πὺς θὰ σοῦ ἦτανε πικρὸ νὰ μοῦ ξαναδιαβάσῃς γράμμα του, γι' αὐτὸ ἐτοιμαζοῦμαι νὰ πῶ νὰ βρῶ καίτι νὰ μοῦ πῆ τί γράφει. Δὲν πιστεῖτε νὰ λήθῃ τίποτα γιὰ τίνα, πρόσθεσα δειλὰ καταλαλαίνοντας πὺς θὰ τῆς ἦτανε σκληρὸς αὐτὸς ὁ λόγος. — Ἡ ἀχτίς τοῦ ματιοῦ τῆς ράγισε σ' ἓνα βουβὸ δάκρυ. Θὰ ἦταν κάποια ἀποκρυφῆ ἐπιβία πού εἴθερην ἀκόμα στήν ψυχὴ τῆς χωρὶς νὰ μοῦ τὸ λέγῃ. Εἰζέε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι στὸ στήθος, κατόπι σηκώθηκε παράφρη καὶ ἀπορακιστικὰ. — Πού τὸ ξέρεις, μοῦ λέγει. Μὰ κ' ἂν ἔδεν ἔχει τίποτα γιὰ μένα θαρρεῖς πὺς θὰ μὲ παρῶξῃ;

Τὸν ἐξέλασα ὅπως μὲ ἐξέλασε. Δὲς μου τὸ γράμμα καὶ μὴν κέρμης τὸν κόσμο νὰ τρέχῃς ἄλλου. Θὰ σοῦ τὸ διαβάσω πᾶν νὰ μὴν εἶνε ἐκεῖνος πού γράφει, πᾶν ἓνα γράμμα εἶνε. Θὰ τοῦ κάμω καὶ τὴν ἀπάντησῃ. Πι μὲ μάλ- λει τώρα πειλῶ;

«Τῆς εἶψατε τὸ γράμμα. Ἔσκιπε τὸ φάκελο σπουδαχτικὰ μὲ δάχτυλα τρεμάμενα κ' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ γλήγορα μὲ φωνὴ ξέθωρη, κερμένη ἀπὸ δυνά τοῦ χτυποκάρδου, ζητώντας μὲ τὸ μάτι, κάτι καὶ γι' αὐτὴν. παρακάτω ἀπ' ἐκεῖ νὰ πῶ διαβάξῃ. Μοῦ ἔγραψε πὺς στενοχωροῦταν πολὺ ἐκεῖ κάτου, δὲν εἶχε κερμὰ διὰθεση γιὰ δουλειά, ἐσπούδαζε χωρὶς καρδίαν. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ γυρίσῃ πῶς στὸ σπίτι σου καὶ νὰ μὴ φύγῃ πειλῶ. Ἡ μὲν τὸν εὐχαρίστησῃ ἦτανε νὰ πηγαινῆ συχνὰ πτῆν ἐκκλησία. Παρηγοροῦταν ἀκούων κ' τὴς θλιβερὰς ψαλμοῦδ'· ν' ἀνακίνοεν στὸ μυστικὸ σκετάδι τοῦ θύλου μαζί μὲ τὰ θυμιάματα ἐκεῖ ἀπάνω πρὸς τὸν στενωμένον Χριστό. Αἰσθάνονταν ἐκεῖ μὲσῳ πὺς κάποιος ἀγνωστος τὸν ἀγαποῦσε καὶ συμπνοθεσε θεοῦ στὴ λύπη του. Στὸ τέλος μὲ ρωτοῦσε γιὰ τὴν ἀνεμιά μου, μ' εἶλες νὰ τῆς πῶ πὺς τὴν ἀγαπῶ ὅπως πᾶντα καὶ πὺς ἂν ἤθελε νὰ τοῦ γράψῃ, ἦταν ἐτοιμος νὰ τὴν λητμονήσῃ ὅλα».

«Ἡ φωνὴ τῆς λιγοθύμισε σὰ διαβάξῃ τὰ τελευταῖα τεκίτα λόγια. Ἐδί- πλωσε τὸ γράμμα καὶ τὸ ἄφηκεν ἀπάνω στὸ τραπέζι. — Νὰ πού ἔγραψε κά- τι καὶ γιὰ μένα, μοῦ εἶπε μὲ ἓνα πικρὸ χαμόγελο. — Τὴν πῆρα στήν ἀγκα- λιά μου. Τὸ μέτωπό τῆς ἔκασε κ' ἡ καρδιά τῆς ἐχτυποῦσε δυνατὰ ὥστε νὰ τὴν εἰκοῖα. — Θὰ τοῦ γράψῃς παιδί μου τώρα, δὲν εἶναι ἔτσι; τῆς ρώτησα. — Ποτέ, μοῦ ἀπακρίθηκε ξεροτύγαντας ἀπ' τὸ ἀγκάλιαμά μου σὰν νὰ τὴν πῶ- νεσα κάπου. Ἄν' μ' ἀγαποῦσε δὲ θὰ μ' ἔταλνε ποτὲ τὸ γράμμα ἐκεῖνο. Δὲ θὰ τοῦ γράψω».

«Ἐπῆγα στήν κάμαρά μου νὰ ζητήσω κάτι. Σὰν ξαναγύρισα τὴν εἶδα πού ξαναδιαβάξῃ τὸ γράμμα καὶ τὰ μάτια τῆς ἦτανε θορυωμένα. Τὸ ξανα- εἰπλωσε καὶ τὸ βάλε στὸν τύπο του γλήγορα θαρρώντας πού δὲν τὴν εἶδα.

(Ἐχει συνεχῆ)

ΧΡΟΝΙΚᾶ ΜΑΜΣ

ΑΣ ΠΡΟΣΕΞΟΥΝ

Ἐποσχεθῆκαμε, γιὰ λόγους πού ἀναφέρομε στὸ προηγούμενο φυλλάδιό μας, νὰ μὴν ἀσχοληθοῦμε πιά, πρὸς τὸ παρόν, μὲ τὸ ζήτημα τοῦ Ἁγίου Σεργῶν καὶ γενικὰ μὲ τὴ σαπίλα πού μαστίζει τὸν κλήρο μας. Ἐποθέταμε πὺς οἱ Ἁγιοὶ ἡμῶν Πατέρες θ' ἀφίνα- νε τὸ ζήτημα νὰ περάσῃ δίχως αἰτίαγο, ὄχι γιὰτι θέλουν ν' ἀθωώ- σουνενα τέρας, μὰ γιὰτιδὲν τοῖμοῦν νὰ καταδικάσουνενα ὁμοίους, καὶ πὺς πολὺ, γιὰτι δὲ συμφέρει σήμερα νὰ κουρελιάσουεν τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν ἑνὸς ἀνώτερον ἀντιπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας μας. Φαίνε- ται ὁμως πὺς οἱ Ἁγιοὶ ἡμῶν Πατέρες καὶ, καθὼς μαθαίνουμε, ὁ πὺς ἅγιος ἀπὸ αὐτούς, βαλδήκατε καὶ στὰ καλά νὰ προκαλέσουν, μὴν ὄρα πὺς προσοτιά, τὴ λαϊκὴ ἀγανάκτηση πού ἀργὰ ἢ γλήγορα θὰ ξεσπάσῃ μὴ μέρῳ στὸ κεφάλι τους.

Μάθαμε τελευταῖα ἀπὸ μιὰ ἐφημερίδα πὺς «ἀνώτερον ἐντολὴ ὁ Ἁγιος Σεργῶν πρέπει νὰ ἀθωωθῇ». Ἡ ἀνώτερον ἐντολὴ — ἔτσι θέλησαν νὰ μᾶς παρουσιάσουν τὸ πρᾶγμα — προέρχεται δῆθεν ἀπὸ τὸν Κύριον Βενιζέλο. Ἄς προσέξουν! Παίξουν ἓνα ἐπικίνδυνον, ἓνα πολὺ ἐπικίνδυνον παιχνίδι. Δὲ θέλουμε νὰ ἐξετάσουμε ἂν ἐκεῖνος πού ἀθωώνεται ἐπὶ παραγγελία εἶναι πράγματι ἀθῶος. Μᾶς φτά- νει νὰ τοῖς ποῦμε τὰ ἀκόλουθα: Ἄν τὰ Πατριαρχεῖα ἔχουν σχέσεις μόνο τυπικὰς, σχέσεις μόνον ἐπίσημες μὲ τὸν Προϋπουργό μας, ἐμεῖς, σὰ δημοτικιστεῖς, ἔχουμε δημιουργήσει — κι ἂν αὐτὸ εἰνε- ται, πρὸς τὸ παρόν, πάρα πολὺ ἀπίστευτο — ἄς παραδεχιοῦν τοῖδλά- χιστων πὺς μοροῦμε νὰ δημιουργήσουμα, ὅποια στιγμή θελή- σουμε, σχέσεις αἰσθηματικὰς, σχέσεις ἀγάπης καὶ ἀφοσίωσης μὲ τὸν Προϋπουργό μας. Ἐξηγοῦμαστε. Ἐξέρουμε καλά πὺς βρι- σκεται τὸ ἐντιμο αὐτὸ ἐποκείμενο, πού ὀνομάζεται ἀκόμη ἅγιος Σεργῶν, ξέρουμε σὲ ποιά ἠθικὴ, δὲ λέμε καὶ οἰκονομικὴ κατὰ- στασιν βρίσκειται, γιὰτι χρονάκιον τώρα ἐκμεταλλεῖται τόσο ἐπι- τήδεια τὴν ἀμπελον τοῦ Κυρίου. Ἐξέρουμε καλά ποιά εἶναι ἡ γνώμη

τοῦ Κυρίου Βενιζέλου γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ποῖα ἐπιτολὴ ἔδωσε σὺν Τολοτηρητῇ μας. Καὶ ξέρουμε καλὰ κατὰ πόσο τὸ περίφημο τηλεγραφικὸ τελεῖμα ποὺ ἔφτασε σὶὰ Πατριαρχεῖα διωτοπώνει ἢ ὄχι αὐτὴν τὴν ἐπιτολὴ.

Ἄς προσέξουν! Δὲ μᾶς λείπουν οὔτε τὰ ὑλικά, οὔτε τὰ ἠθικά κεφάλαια ποὺ χρειάζονται γιὰ ἓνα ἑβδομαδιαῖο παράστημα τοῦ «Λόγου» ποὺ θὰ μοιράζεται δωρεῖν σὶο λαὸ μας.

ΑΝΑΝΤΙ

Τὸ πρῶτο θῆμα γένηκε. Τὴ μεγάλη Τρίτη, φάλλθηκε σὶς ἐκκλησίες μας τὸ τροπάρι τῆς Καππαίου σὲ τετραφωνία, καθὼς τὸ ἔχει μελοποιήσει ὁ Μάντζαρς, ὁ μουσουργὸς τοῦ Ἐθνικοῦ μας Ὑμνου. Αἰθανόμεσθε τὴ σπάνια κα' ἐξαιρετικὴ γιὰ μᾶς αὐτυχία νὰ συγχροῦμε, ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ, τὰ Πατριαρχεῖα μας. Καὶ τώρα, ἀναντί! Εἶναι καιρὸς νὰ ξαναζωντανήσουμε μὲς μας τὴ σφουδρὴν ἢ περσεγγημένη ἔννοια τοῦ Θεοῦ, μὲ μῖσα ἀπόλυτης ἐμορφίας.

Ἔχουμε τὸν καλλιτέχνη ποὺ μᾶς χρειάζεται. Ὁ Κύριος Σταματιάδης δοῦλεψε, θυσιαζοντας πολλὰ, πᾶρα πολλὰ, γι αὐτὸ τὸ ἰδανικὸ, βούλεψε μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν αὐταπέρηση ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ἰδέας. Καιρὸς νὰ τὸν προσέξουμε, νὰ ἐκτιμῶμε τὴς θυσίας του, νὰ χειροκροτήσουμε τὸ ἔργο του. Μῖσα σὶ τὴν Ἀνάστασι τῆς ἠθικῆς ποὺ λαχταροῦν οἱ σύγχρονοι λαοί, ἢ πρώτη ἠθικὴ ἀρχή, ποὺ πρέπει ν' ἀνέξῃ σὶ τὴ συνείδησή μας πὸ φηλα ἀπὸ τὴς ἄλλας εἶναι ἢ ἀρχὴ τοῦ Ὁραίου. — Ὁ Κύριος Σταματιάδης ἀνέλαβε νὰ ξαναζωντανίξῃ τὸ Θεό. Ἄς τὸν ἀκολουθήσουμε.

Ο. ΜΠΕΚΕΣ

Ὁ ΛΟΓΟΣ

ἀπόκτησε ἓνα καλὸν ἀκόμη φίλο, φωτισμένο μ' ὄλα τὰ φῶτα τοῦ αἰῶνος του. ἓνα φίλο ἐνθουσιασμένο βαθιὰ κα' εὐκρινὸ μὲ τὰ ἰδανικά μας. Μῖσα σὶ τὴν ἀπελπιστικὴ ἀκρίβεια ποὺ εἶδειν γιὰ τὸ ἔργο μας οἱ περίφημοι ἐπιστημονικοὶ κύκλοι τῆς πόλεως μας καὶ ποὺ ἔχουμε ἀκέραιο τὸ δικαίωμα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ξεχωριστὴ λογοτεχνικὴ καὶ μεταρρυθμιστικὴ προσπάθεια ποὺ φανερώσαμε ἴσα μὲ σήμερα, νὰ τὴν θεωροῦμε σὶν ἓνα φυσικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀμφοτεροῦς καὶ τῆς μετακαλοσύνης τους, ὁ Κύριος Α. Μαρμελής ἔρχεται τώρα, μὲ δυὸ τρεῖς ἄλλους ξεχωριστοὺς ἐραστὴς τῆς μελέτης, νὰ ξαναζωντανίξῃ μὲς μας τὴν ἀμφίβολη ἐπιδοχ τῆς ἠθικῆς μας προκοπῆς. Μῖσα μίλησε γιὰ τὸ Περιοδικὸ μας, γιὰ τὴς ἀλήθειες ποὺ ὑποστηρίζουμε, γιὰ τὴς λαχτῆρες ποὺ

μᾶς συγκινοῦν μὲ λόγια σοφά, τρικουμισμένα ἀπὸ νεανικοὺς παλμούς αἰσιοδοξίας καὶ θάρρους ποὺ φανεροῦνται — μῖσα σὶ τὴν τραγικὴ νύχτα ποὺ τὸν ἔθαψε ἢ μαῖρα — ἓνα μακρὸ ποὺ δὲν ἀρνήθηκε τὸ φῶς τῆς Ἰδέας καὶ μὴ καρδιά ἡρωϊκὴ ποὺ κατόρθωσε νὰ νικήσῃ τὸ πεπρωμένο. Μῖσα ὑποσχέθηκε τὴ συνεργασία του μὲ τὴν ἀνοιχτόκαρδη προθυμία ποὺ τὸν χαρακτηρίζει, καὶ τὸν εὐχαριστοῦμε. Στὸ ἐρχόμενο φελλάδιό μας θὰ δημοσιεύσουμε μερικoὺς στίχους του, γεμάτους ἀπὸ τὸν πόνο ποὺ σαβάνωσε τὴ ζωὴ του, ἀπὸ ἓνα νόνο πολὺ βρᾶθὺ κα' ἀλλοίμονο! πολὺ ἀληθινὸ.

Ἐ. Μ.

ΜΙΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Ἐνας μεγάλος συνθέτης, ἓνας μεγάλος καλλιτέχνης ποὺ ἀπὸ κάμποσα χρόνια τώρα ζήτησε μὴ φοβηθῆ γιὰ τὴν τέχνη του εἶναι σὶ τὴν ἀφιλόξενη μας πόλη, ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ σκλαβιάς καὶ ἀδικρορίας νὰ δώσῃ μὴ ἀκρόαση ἀπὸ μερικά τοῦ ἀριστοτεργήματα.

Ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς εἶναι ὁ κ. P. Mercenier. Πολλοὶ τὸν γινώρισαν ἀπ' τὴς θουμάσιες λειτουργίας ποὺ παίχθηκαν σὶς καθολικὴς ἐκκλησίες σὲ ἄρες ἐπίσημες. Ἡ ἀξία ὅμως τοῦ μεγάλου αὐτοῦ διακάλου δὲν περιορίζεται μόνον σὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, ἔν καὶ αὐτὴ εἶναι ἀρματὴ γιὰ νὰ δώσῃ ἓνα μεγάλο συνθέτη. Ὁ Mercenier μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἔως ἀπὸ τοὺς πύλοιστοὺς σὲ φαντασία καὶ σὲ ποιητικὴ συμφωνία τῆς σύγχρονης μας ζωῆς. — Ἐνα κριτήριον γιὰ τὸ βάθος τῆς ἰδέας, ὅσο καὶ τὴν σπουδαιότητα καὶ αὐστηρότητα τῆς φόρμας του εἶναι ἢ μεγάλη του συμφωνία en re mineur, χτισμένη ἀπάνω σ' ἓνα μοτίβο ἀπὸ δωδεκά νότας, ἀριστοτεργήμα σύγχρονης ἀρμονίας. Μὰζὺ μὲ τὴς θουμακτέες του Suites γιὰ ὄρχήστρα καὶ τὴς γαμάτες ἀπὸ σπρίγος Overtures του, ἢ συμφωνία αὐτὴ εἶναι ἰκανὴ νὰ κατατάξῃ τὴν μεγάλη κατὴ φυγῆ, μὲς σὶ τὰ φωτεινὰ ἀστέρια ποὺ ξεδιαλύνουν τὸ σκοτεινισμένομας ὄριζοντα. Κι ἄς μὴν τὸ κρύψουμε! Ἡ ἡμέρα αὐτὴ τῆς 3/16 Μαΐου ἔχει διπλὴ σημασία γιὰ τὰ χρονικά μας: ἢ μουσικὴ τοῦ κ. Mercenier, ἐκτελεσμένη ἀπὸ μὴν μεγάλη ὄρχήστρα ποὺ διαυθόνεται ἀπ' τὸν ἴδιο, παρουσιάζει γιὰ μᾶς τὸν ζωντανὸ τύπο τῆς νεότερης μουσικῆς, τῆς μουσικῆς ποὺ θὰ ζήσῃ πολλὰ χρόνια. Κι ἄς μὴν ξεχνοῦμε ἀκόμη, πὸς ἢ ἀκρόαση αὐτὴ εἶναι ἓνα μεγάλο τόλμημα, ἓνα τόλμημα τῆς περιφρονημένης τέχνης, ποὺ ποτὴ μᾶς δὲν μάθουμε νὰ ἐκτιμῶμε!

Π. ΣΤΕΦΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ φίλος κερμας Φ. Φλωρίδης, καθηγητὴς ἐπὶ Ροβέρτειο, εὖ κατανοεῖ τὰ ἑλλησθεῖ καὶ τὰ ἀγγλιστικὰ καὶ ἐπιχειρεῖ εὖ ἐπιχειρεῖται.

Ἄγαπητέ κ. Μπεκέ,

Σὰς πτέλιμα ἔνα ποίημα τοῦ R. Servier, ἔδωκ' ἐπ' τοῖς πύο καλοῦς σύγ-
χρονους ποιητῆ, πὸ γράφου· ἐπὶ ἀγγλικῇ γλῶσσῃ. Ἐἵναι ὁ Servier Καναδὸς,
ἀκόρη ζῆ, ἔχει ἀνομοσπῆ δὲ ὁ Καναδὸς Kipling. Τὸ ποίημα τοῦ αὐτοῦ πὸ
μετάφρασα γὰρ τὸ «Λόγος» ἐπιγράφεται ἐπ' ἀγγλικῇ «Houng Fellow my
had» ἐγὼ τὸ ἑπιγράμα «Ὁ Ἐθελοντῆς». εἶνα δὲ παρμένο ἀπὸ μιά τοῦ
συλλογῆ, πὸ ἐκδόθηκε τῶρα τελευταία «Rhymes of a Red Cron Man».
Ὁ Servier ὑπηρετῆσε καὶ ἐπὶ τὸν πόλεμο τὸν τελευταῖο, ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ
Καναδικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἄν σὰς κἀνη, μπορεῖτε νὰ τὸ δημοσιεύετε ἐπὶ κκλὸ σας περιοδικῷ
ὁ «Λόγος».

Ροβέρτειο, Μῆς 28 1919.

Μὲ ὑπόγραψῃ
Φ. Π. ΦΛΩΡΙΔΗΣ

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

(R. Servier)

- Γὰρ πὸς, πὸς θὰ μὸς πῆρ, παληκαράκι μου,
σὲ τούτῃ τῇ μαχητικῇ ἀγῆ;
— Ἐθελοντῆς, πατέρα, πᾶν
γὰρ τὴν πατρίδα ἔντρας, λᾶν, πὸς ζῆπου.
— Μὰ εἶσαι, παιδί, ἀγὸρι μου,
δὲν εἶσ' ἀναγκασμένος.
— Εἶμαι δεκαεπτὰ χρονῶ, πατέρα,
καὶ καθὼς ἔρεις δυνατὸς, ἀταξί.
— Στὸν πόλεμο λειπὸν παληκαράκι μου,
Τί ἔμορφος λιδόντῃς πούσαι.
— Δυποῦμαι πὸς σ' ἀρῶν μοναχῶ,
ὅμως γὰρ τὴν πατρίδα μας, πατέρα μου, τὸ κᾶνω.
— Ἡ Παναγιά, ἀγὸρι μου, μαζὶ σου, καὶ ὁ Χριστὸς;
εἶσαι, τὸ ἔρεις, ἢ ζωὴ μου.
— Ἐνοιαι σου καὶ θὰ γυρίσω γλήγορα πατέρα;
μὰ εἶμαι ὑπερήφανος πὸς πᾶν.

— Γιατί, παληκαράκι μου, δὲ γράφεις;
Εἶσαι προυγῆτος, μῆνες τῶρα
τὸν ταχυδρόμο περιμένω κάθε μῆρα
καὶ εἶμαι λυπημένος καὶ πὸ λαχταρῶ.
Φωτικὴ ἀνάξια ἐπὶν κάμαρα ζεστή
καὶ κείνι ἀδελόσπῃ ὡς τὸ πρῶτ'
σὲ καρτέρω, ἀγὸρι μου, νὰ ἔρτῃς,
σὲ περιμένω νύχτα μῆρα.

— Γιατί, παληκαράκι μου, γιατί
καὶ πάλι δίχως γράμμα;
Ὁ ταχυδρόμος στέναζε βραχὺ
καὶ τὸ κεφάλι του κουνούσε σήμερα.
Μὸς λᾶν πὸς νιόσπῃ
μὰ ἀκριδοπληρώθηκε, ἠερῶ, ἢ νύση.
Ἡ Παναγιά, ἀγὸρι μου, καὶ ὁ Χριστὸς μαζὶ σου.
Φοβοῦμαι ἔρως, πὸς φοβοῦμαι!

— Μὸς εἶπαν τὴν ἀλήθειαν, παληκαράκι μου.
Δὲ θὲ νὰ μὸς ξεκαγυρίσῃς πᾶν.
(Θεὸ, τί ὄνειρα, τί ὄνειρα πὸς ἔκαμα,
καὶ τί ἐλπίδες, ἔρως μόντοις!)
Ἦξες ἐπὶ σκοτόδι μῆσα, παληκαράκι μου,
μὰ εἶδιες ἐπὶν πᾶλη τῇ φριχτῇ
ἐπὶν ἀράπνελ καὶ τῆς κόλασης τῇ μέχῃ
πὸς ἔρουν ἐπ' τοῖς πύο καλοῦς ἀγὸρι μου.

— Λοιπὸν, θὰ ζῆσῃς, παληκαράκι μου,
ἐπὶν βραχύνου τοῦ ἀστρου τὴν φραγγυβολῆ,
ἐπὶν δάσους τὸ φεθόρισμα καὶ ἐπὶν κκ διὸ τὸ γέλιον,
σὲ ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ θὰ ζῆς.
Κι' ὅση ζωὴ ἀληθινὴ καὶ εὐγενικὴ ὑπάρχει
ποτέ, ἀγὸρι μου, ποτέ δὲ θὰ πεθῶσῃς.
Γιατί γὰρ ἐλπίδα καὶ ἔρως;
σὲ πᾶν ἐπὶν τὰ χρωστόσπῃ παληκαράκι.

Φ. Π. ΦΛΩΡΙΔΗΣ

Κύριε Μπεκέ,

Διάβασα μὲ προσοχῇ τὸ περιοδικὸ σας καὶ δικαίωσα ἑσᾶς μὲ τὸ σύ-
στασκανὸς τὸ πύο τέλει τοῦ εἴδους του.

Πρὶν ἡμῶνα ἐναντίας τῆς δημοτικῆς. Φανταστῆτε νὰ μὴ ἀρῶσω τῇ γλῶσσῃ
σὰ πὸς μιλῶ, καὶ νὰ θέλω νὰ ξεγελᾶσω τὸν ἑαυτὸ μου ὅτι ἢ γλῶσσα μου εἶ

Μία στή. Θα βεβαίως θα ελπίζον να εφελσοποιήσω. Κι άνθρωποι, και
 εθνη, και τόποι, και έπισημίες και γραμμικά, κ' ίδίως ! .

Εδύουμαι στο «χαρμιαστή και χριστή» «Λόγος» σας έπιτυχία στο έργο
 του και ζωής και ν' άποχρήση τή δόξα πως αυτός είναι ο πλουτιστής της
 φιλολογίας μας — άπ' τις στήλας του — με τους καινούργιους δρόμους και
 άξίες που θα δείξη.

Μ' άνωπύριστη χαρά — πιά, πρίγγο το χέρι.

ΜΑΝΟΣ ΛΟΥΦΑΣ

*Αγαπητέ Κύριε Όμηρε Μπεκέ,

Από μακριά, εδώ κάτω άπ' τή Σμόρνη, άκούω και μαθαίνω πως κάνετε
 θαύματα, όστις αυτός με τον «Λόγος» σας που κύριο σκοπό του έχει — λένε —
 τον γλωσσικό μας άγώνα! Κι όρανε! Ήταν κυριόρθε Διονύς ο άγώνος κι η ζοφε-
 ράειος ένοχάριος πηραντικός! Λέει ο κριτικός στους «Σοκρατικούς» — αν δε
 μου διαρεύγει από τή στιγμή! — Μπρωτά πάντα μερωτά ! Τώρα στον
 καιρό της άναγνώστης είναι και διαός μας κυριός ! . Άλλού, ίσως στην Αθή-
 να, δε θα χρμαζόντα πιά τέτοια πράγματα ! Έδώ όμως Τά σχολιά μας
 σπίζον τα κεφάλια των παιθών μας και — τό βροντερονοήσε . — εΙ νεί
 μας έπαινο που έλπιζομα πως θα μάς άναδείξουν, μιά μέρα, δικακλάδου-ται
 άπ' τους μεγάλους μας διακάλους στυοκέραιοι και προτιμούν να χάσουν τρεις
 ώρες παίζοντας μπαλιάρθο σ' ένα κερνείο παρά να ζοφερονοή λερτά για να δια-
 βάσουν ένα τραγούδι του Παλαμά !

Εμπρός ! Μή φοβήθητε. Ίχτήτε μ' άνταπύρητος στον άγώνα. Μαζά,
 όλοι μαζί, όλοι άποβλέπομα στο γραμιαστή της μπκλαπαμαριέτης αυτής μόμιας
 της καθαρώνιας και στην άνοστήλωση της έθνικής μας γλώσσας, να χτυπή-
 σομα κατακάρια όποιος θέθελε να δάλη φραγκιά στο δρόμον του έργου σας
 που παρήρανα τό βέβαια να πετθ για τό όψος.

Άς πείη ο γραφιοσούλερος που πολλές φορές κατόντησε αί γροθιάς. Τά
 λαινοσκαρδα νοποσούλα σας μάς όρανε τή μεγάλη είδηση πως ο Βενιζέλος
 μας που τόσο άγάπησε τή θρησκική τήν άνεκωρθε έπίσημη γλώσσα του κρά-
 τούς. Εμπρός λοιπόν ! Έδώ, χρμακείται δουλειά άκόμα! Χωρίς γραφιοσούλε-
 ρο ριζτε στον λαό να διαδάση έθνικά τραγούδια και δημοτικά γραμμένα
 στη γλώσσα της μέρας του . Και πάντα βέβαια πως κύριός όλοι μαζί, πρό
 πάντων πείς που είχατε τήν πρωτοβουλία να αναλάβετε τό δύσκολο άγώνα,
 όαν παρέχει παράνοια μπρωτά στους μεγάλους στυοκέραιους δικαί άπ' αυτός,
 ο πιο μεγαλειότερος θα τούς διατάξη:

— «Εμπρός κύριε ! . . . Παρουσιάζτε άρματα . . . Η καινούργια μας
 ζωή, παρθε ! . . . »

Σας, φίλός δικός σας

Ο ΜΙΑΛΑΝΟΣ

— Όσοι μαζί όναι κ' η, σου, μετ θ νόσι, κ' άίτα κ' ποτα τούτοσ από θα μάς πύοση
 τη Νότα. Έχρησ όνομα.

*Από τήν πρώτη του Μάη ίαμα με νεώτερη είδοποίησή
 μας, ο «Λόγος» δέχεται στα γραφεία του μόνο τήν Παρα-
 σκενή, από τις 6 - 9 μετά τό μεσημέρι

Τιμή κάθε αριθμού γρ. 20.

SISMANOGLIO
MESARPO